

EKİM DEVRİMİ ÖLÜMSÜZDÜR

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

31 EKİM 1979 10 LİRA

SAYI:3

işçi sınıfı seçimleri boykot etti

DSM sözleşme taslağı tekstil işçilerince benimseniyor

Adana Tekel süngülerine zafer şarkıları söyletemediler

DİSK : Sosyalizm etiketli burjuva sendikacılığı

Kapitalistlerin, sıkıyönetimin, burjuva sendikaların saldırılarına karşı;

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ İLERLİYOR

DAHA GÜÇLÜ BİR DSM İÇİN

DSM'nin kapitalistlere, burjuva sendikalara mücadele çağrısı işçiler içinde oldukça güçlü bir etki yarattı. Şimdiye kadar burjuva sendikaların; patronlardan, hükümetlerden, yasalardan bizlere birşeyler bahşedeceği güne kadar kolları kavuşturup bekleme öğüdünden başka hiç bir şey vermediği işçiler, DSM'de kendi sınıf özlemlerini buldular.

DSM'ler işçi sınıfını kapitalistlerle aynı sofradan yemek yiyen sendika patronlarını yıkmaya kendi kollarına güvenmeye, çağırdı. DSM işçi sınıfı içinde yepyeni bir ses oldu.

Çeşitli sanayi merkezlerindeki, işkollarında işçiler DSM önderliğinde mücadeleyi başlattı. Antep'te 2 bin fırın işçisi DSM önderliğinde patron toplu sözleşme ile alınan hakları tanımayınca 3 gün süren bir ihtar direnişi yaptı. Adana'da Sasa, Mensa, Sapteks, Kadirbeyoğlu inşaat işçileri çeşitli ekonomik hakları DSM önderliğinde birleşip direnerek aldı. DSM'li işçiler siyasi baskılara da sessiz kalmadılar. Adana Tekel Fabrikasında siyasi nedenle işten atılan arkadaşlarını direnerek geri aldırdılar Ankara Ders Aletleri Yapım Merkezinde DSM'li işçilerin önderliğinde memurların sendika hakkı için direnişe destek olmak için yemek boykotu yaptılar. DSM işçi sınıfının yalnızca kendi sorunları için değil, ezilenlerin diğer kesimine yapılan baskılara da karşı çıkarak sınıfına yakışan bir şekilde haraket etti.

DSM'lerin böylesine hızla gelişmesi, şüphesiz ki işçi sınıfının sendikal arayışının, sınıf sendikası isteminin çok güçlü olmasından geliyor. Bu elverişli şartlarda, DSM ler sınıf mücadelesinin ihtiyacına daha tam cevap verecek bir calışma yürüttüklerinde DSM'nin etki alanı genişleyecek, güçlenecektir.

■ Daha güçlü bir DSM için daha güçlü bir propaganda

İşçileri DSM etrafında birleştirmede propaganda faaliyeti önemli bir rol oynar. Tek tek işyerlerinde mücadelenin ilerlemesi için işçilerin hangi önyargıları yıkmaları, hangi adımı atmaları gerektiğini doğru tesbit ederek yapılacak bir propaganda DSM'nin ilkelerini benimseyen yeni yeni DSM'li işçileri ortaya çıkaracak, DSM'nin etki alanını genişletecektir. Ancak güçlü bir propaganda, işçilere sınıf sendikacılığını DSM'nin ilkelerinin daha çok anlatılması demek değildir. Neyi nasıl anlatmak gerektiğini iyi bilmeden, kaba, genel bir propaganda işçiler arasında hemen hemen hiçbir etki yaratmayabilir.

Kaba, genel bir propaganda ile yetinmek işçilerdeki değişme ve ilerlemeye ilgisizlikten, işçilerin, günlük veya çeşitli sorunlarını önemsiz görmekten gelir. Bugün toplum çok çeşitli sınıf mücadeleşi tablosunu bize sunmaktadır. İşçilere DSM'lerde birleşmenin, sınıf sendikalarını kurmanın gerekliliği, her gün yaşanan ve yaşanmış olaylarla kanıtlanmalı, kavratılmalıdır.

En küçük bir haksızlık, veya qasbedilmiş bir hak, diğer fabrikada kazanılan bir başarı, vb. propagandamızın konusu, işçileri eğitmenin aracı olabilir. Ancak DSM burada da mücadelenin kaba bir aktarıcısı durumuna düşmemelidir. DSM nin görevi işçilerin yaşadığı, gördüğü, tanık olduğu kendiliğinden deneyi bir üst aşamaya çıkarmaktır, yoksa herkesin görebileceği, fazla bir çabaya gerek kalmadan bilinebilecek şeylerin kopyacılığını yapmak değil. Bu yapılmazsa işçilerin, eli kolu bağlanmış olacak, ya da istenilen bir biçimde değil, gelişi güzel hedefsiz ve yönsüz ilerlenecektir.

İşçilerin kendiliğinden deneyini bir üst aşamaya çıkarmak mücadelenin hangi sorunları çözme, hangi görevleri yerine getirmeyi bize yüklediğini tesbit etmek, bu yönde bir propaganda ile olur. DSM'lerin, sınıf mücadelesinde önderliği. her durumda her sorunda işçilerin takınması gerekli tutumunu, atacağı adımın tesbit edilmesi ve kavratılabilmesi ile sağlanır.

DSM'ler propagandada önyargılara, yanlış eğilimlere cesaretle savaşmalıdır. Önyargıları yıkmada ürkeklik, propagandada cesaretsizlik, işçi sınıfına güvensizlik, işaretidir. Burjuva düşüncelerin, eğilimlerin varlığı işçi sınıfının düzenle uyuşabilecek çıkarlarının oluşundan değildir. Burjuvazi, burjuva revizyonist sendikalar muazzam imkanlar ve araçlarla işçi sınıfını uyuşturmak için aralıksız bir çaba içindedir. Onlar onyıllardır işçi sınıfına boyun eğmişlik, tevekkül aşıladılar. Bunların etkisinin bir çırpıda silinmesini istemek işin kolayına kaçmaktır. Kendi eksiğini, işçileri sınıf çıkarları, amaçları için eğitme işini yerine getirmeksizin kabahati işçilere yüklemekden başka bir anlama gelmez.

Güçlü bir propaganda, güçlü DSM'ler demektir ve etkili propaganda DSM'lerin sendikal mücadeleye önderlik edebilmesinin başta gelen koşuludur. Onun için DSM, propagandayı (yazılı-sözlü) 10 kat 100 kat arttırırken, aynı zamanda propagandanın seviyesini yükseltmeli, etkili hale getirmelidir.

■ DSM kendiliğinden mücadelenin izleyicisi değil, önderidir

Buhran işçi sınıfının hoşnutsuzluğunu had safhaya çıkardı. Sendika patronlarının açık ihaneti işçilerde haklı bir nefrete yol açıyor. Ve işçi sınıfı çıkar yolun mücadele olduğunu görerek çoğu kez kendiliğinden harekete geçiyor. Bu durum DSM'nin sınıf sendikalarını kurma mücadelesini daha elverişli hale getirmektedir. Bu elverişlilik ne anlama geliyor? İşçi hareketinin çeşitlenen, büyüyen sorunlarına cevap verebilecek bir faaliyet yürütmeyi, alışılmış sıradan bir çalışmayı terketme anlamına geliyor. İşçi sınıfının mücadele isteğinin güçlendiği sendika patronlarının niteliğinin daha berrak görülebildiği bir süreçte olmamız DSM'nin hızla güçlenebilmesinin şartlarını yaratmaktadır. Ancak bu durum beraberinde DSM'nin işyerlerinde mücadelenin yürütücüsü rolünü oynamasını kendiliğinden getirmiyor. DSM'nin görevi ilerleyen işçi sınıfını izleyerek ona ayak uydurmak değildir. Tersine işçi hareketini ileriye sınıf sendikasının amaçlarına çekmektir. Bu yapılmazsa işçilerin açık ve net hedefler taşımayan kendiliğinden mücadelesinin izleyicisi konumuna düşülür. DSM işçilerin mücadele isteğini belirli hedeflere kendi programına ulaşmak için harekete geçirmelidir.

■ işçi sınıfı sınırsız bir fedakarlık gücüne sahiptir

İşçi sınıfının sınırsız bir fedakarlık gücüne sahip olması onun dar, bencil çıkarlar gütmeyen tüm insanlığın kurtuluşu için savaşabilecek bir sınıf olmasından gelir. DSM işçilerin fedakarlık gücünü iyi değerlendirmeli, mücadelenin ilerlemesinin buna bağlı olduğunu tam olarak kavramalıdır. Bunun kavrandığını, bu yönde nelerin yapıldığını gösterir. Burjuva sendikalar, işçilere sizden istemesi, bizden yapması şeklinde propaganda ile onları hareketsizliğin içine iter, işçilerin 3-5 kuruş peşinde pinti insanlar olarak tanıtır. Tabii bu onların dünya görüşünün bir sonucudur. DSM'ler ise işçilerin kendi gücü olmaksızın, fedakarlığı harekete geçirilmeden (onlar buna hazırdır) hiçbir işin dönmeyeceğini iyi özümlemiş olmalıdır. İşçi sınıfından fedakarlık istememek onu seyirci durumuna düşürmektir. İşçi sınıfı kendi davası için, fedakarlıkta bulunacaktır. Yeter ki DSM bu gücü harekete geçirmeyi bilsin.

Bazı yerlerde DSM'lerin parasız dağıtılması da bu yanlış anlayışa bir örnek teşkil etmektedir. İşçiler kendi gazetelerini ondan öğrenmeyi yaşatmayı kendi davalarının gereği olarak kavrarlar, bunun aksi bir tutum işçileri sınıf tutumundan uzaklaştırmak olur.

Adana Tekel Sigara Fabrikasında

SÜNGÜLERİNE ZAFER ŞARKILARI SÖYLETEMEDİLER

Bugün faşist diktatörlük özellikle işçi sınıfına karşı daha azgın, daha fütursuzca saldırıya geçiyor.

Bunun en canlı örneğini fabrikamızda yaşadık. 20 Eylül günü faşist diktatörlüğün resmi güçleri ellerinde 35-40 kişilik bir listeyle geldiler. Faşist müdürle işbirliği yaparak 6 öğretmenin öldürülmesini bahane edip 8 arkadaşımızı gözaltına aldılar.

Bu duruma anında tavır konulması gerektiğinin bilincinde olan biz HALKIN YOLU'ndan DSM'li işçiler, sınıfımıza yakışan eylem biçimine, yani 8 arkadaşımızın gözaltına alınmasına müsaade etmemek için direnişe geçtik.

Tüm işçiye ne için direnişe geçeceğimizi duyurduktan sonra, herkes bu olumlu tavrı destekledi ve direnişe geçme coşkusu fabrikanın her tarafını kapladı. Saat 16'da B vardiyasında direnişe geçtikten sonra, A vardiyasından da DSM ve D.Yol taraftarlarının direnişe iştiraki ile direniş daha canlı, daha duyulur hale geldi. Direnişe başlamamızdan 2,5 saat sonra kararlı direnişimiz karşısında ürken hakim sınıflar 5 arkadaşımızı bırakmak zorunda kaldılar. Fakat diğer 3 arkadaşımızı da bırakıncaya kadar direnişimizi sürdüreceğimizi vurgularken tüm işçi "Ya diğer arkadaşlarımızda serbest bırakılır, ya da direneceğiz". diyerek kararlılığın en canlı örneğini verdiler.

Direnişimizi kırmak isteyen sosyal-faşist sendika yöneticileri ve onların çömezleri "yemekhaneye gidelim, direnişten vazgeçelim" diyerek kitleyi bölmeyi denedilerse de başaramadılar. Sosyal-faşist sendika patronlarının niyetlerini ve amaçlarını tüm işçiye anlatarak onları güçsüz ve tek başına bıraktık.

Bu siyasi direnişimiz hakim sınıfların tüm kurumlarını korkutup telaşa düşürdü. Valisinden sıkıyönetim generaline, işvereninden sendika patronlarına kadar herkes direnişimizi kırmayı amaçladı

....Direniş sırasında bir çok eğitici konuşmanın yanı sıra DSM'li bir arkadaş işçilere yaptığı bir konuşmasında, kitlenin direniş potansiyelinin nasıl artırılacağını, saldırıların gerçek nedeninin neler olduğunu belirtti.

Çeşitli fabrikalardan sınıf kardeşlerimizin dayanışması bizleri daha da güçlendirdi. AS ekmek fab. işçileri ekmek getirdiler ve diğer fabrikalardan temsilciler geldiler.

Direnişimizin 2. gününde işyerimizde bulunan faşist düşüncedeki kişilerin fabrikaya sokulmaması için çaba sarfettik ve onları işyerimizden kovduk.

Faşist müdür direnişimiz boyunca fabrikaya uğrama cesaretini bile gösteremedi. 3 müfettişin bizleri faşist diktatörlükle uzlaştırma çalışmaları da boşa çıktı. Hakim sınıflar tüm kurumlarını seferber etmiş, hepsi alarmda bekliyordu. Onlar şöyle diyorlardı:" direnişten vaz geçin, çatışma olur, kan akar" buna karşılık bizler tek bir yumruk tek bir yürek olarak şunu belirttik; 3 arkadaşımız serbest bırakılmadan, elinizde listesi bulunan 35-40 arkadaşımızın dolaylı ve dolaysız tutuklama emri geri alınmadan direnişimiz sürecektir.

Bizleri altedemeyeceğini kabullenmek zorunda kalan hakim sınıflar direnişimizin 4. günü 3 arkadaşımızı serbest bırakmak zorunda kaldığı gibi 1-Fabrika üretime devam edecek 2-Yeni tutuklamalar olurşa tekrar direnişe geçilecek 3-Direnişte geçen günlerin ücretleri ödenecek... şeklindeki taleplerimizi de kabul etmek zorunda kaldılar. Daha doğrusu bizler bu haklarımızı söke söke aldık.

Yukarıdaki taleplerimizin yanısıra, fabrikamızdan kovduğumuz faşist unsurların tekrar geri dönmemesini de sağladık.

Adana
Tekel Sigara Fabrikası
DSM

Örnek bir siyasi direniş

Geçen ay Adana Tekel fabrikası işçilerinin DSM önderliğinde başlattığı direniş sınıf düşmanlarının dize gelmesiyle sonuçlandı. Bu direnişin önemi ve anlamı işçilerin siyasi talepler uğruna mücadeleye girişmesidir. Hakim sınıflar, burjuvazi işçi sınıfının siyasi uyanışından, sınıf bilincine ulaşmasından hiçbir şeyden korkmadığı kadar korkar. Kendi egemenliğinin, sömürüsünün ebedi, değişmez olduğunu her fırsatta ortaya koymaya çalışır. Hakimiyetine, siyasi iktidara gölge düşüren herşeye şiddetle zora başvurarak karşılık vermekten çekinmez. Tekel işçilerinin direnişine yol açan, 8 işçinin işten atılmasının nedeni de hakim sınıfların "her şeye kadir" olduğunu gösterme, işçi sınıfına gözdağı verme arzusuydu. Sıkıyönetimle çatışarak direnen işçilere, çiğnenen yasaklara, siyasi hakimiyetlerinin zedelenmesine, yara almasına karşılık olarak işçilere "haddini bildirmek" hevesine kapıldılar. Bir süre önce 6 öğretmenin öldürülüşünü bahane ederek, 8 işçiyi işten atmak, böylecede biz güçlüyüz istediğimizi yaparız demek istiyorlardı. 8 işçinin atılması Tekel işçilerine yapılan siyasi bir saldırı idi.

Fakat tehditlere rağmen süngü gücü ile işçileri dize getiremediler. Sıkıyönetim paşası Evren sömürü ve zulme karşı ayağa kalkan halkın ezilmesini istemiş "süngülerine zafer şarkıları söylet" diyerek meydan okumuştu. Tekel işçilerinin direnişinde sıkıyönetim paşaları süngülerine zafer şarkıları söyletemediler.

Tekel işçilerinin bu başarısı, sınıf bilinçli işçiler, DSM'li işçiler önderliğinde harekete geçmiş olmasında, arkadaşlarına yapılan saldırının kendi sınıfına yönelmiş siyasi bir saldırı olduğunu kavramış olmalarında yatmaktadır. Tekel işçilerinin başarısını sağlayan bu sınıfına yaraşır tavrı; bütün bir işçi sınıfı için doğru olan şu gerçeği öğretmelidir: İşçi sınıfı özgürlük ve sosyalizmi elde etmek, bu yolda ilerlemeyi sağlayacak siyasi talepler uğruna mücadele etmeksizin sınıfının kurtuluşunu sağlayamaz.

İŞÇİ SINIFININ ÖNÜNDEKİ GÖREV: DEVRİMCİ DAYANIŞMA, DEVRİMCİ MÜCADELE

Ülker işçileri lokavta karşı direniyor

Atılan arkadaşlarının geri alınması için direnen Ülker işçilerine patron lokavt uygulamış, 1200 işçinin işine son vermişti. Ülker işçileri fabrikanın önüne çadır kurdular ve 2 aydır lokavta karşı direniyorlar.

Ancak mücadelede ileri bir adım atılabilmiş değildir ve kolayca görülebileceği gibi Ülker lokavt ve direnişi tamamen unutulmuş, unutturulmuştur. Ülker meselesi zamanın akışı içinde direniş ve lokavtın ilk günlerinin gazete haberleri olarak, basit bir olay olarak kalmaya mahkûm edilmiştir ve bu durum böyle devam etmektedir.

Gıda-İş'in reformcu- revizyonist patronları, diğer revizyonist güçler ve onların yönetimindeki sendikalar işçi sınıfına yönelen bu saldırıya ses çıkarmadılar, Ülker lokavtını usta unutturdular ve direnişi yalnızlığa mahkûm ettiler.

Revizyonistler Ülkerde lokavtı patronun kanuni bir hakkı gibi ele aldıklarından birşey yapılamayacağını vaazediyorlar ve işçilerin önüne sinsice kötü kaderlerine katlanmak, yeni iş aramak yolunu çiziyorlar. Sorunun mahkemelerde halledilmesinden, patronun insafına sığınmaktan başka birşey yaptıkları yoktur.

Revizyonistler Ülker işçilerini, kapitalizmin kötü bir uygulamasına uğramış, zor durumda kalmış zavallı, acınacak kişiler olarak görüyorlar.

İşçiler, Ülker işçilerini desteklemeli, sınıf kardeşlerine yardım etmelidir. İşçi sınıfına düşen görev budur. Ancak birleşik, devrimci bir mücadele, dayanışma ile işçiler patronların saldırılarını güçlü bir şekilde geriye püskürtebilirler.

FIRIN İŞVERENLERİ DERNEĞİ İLE TEK-GIDA İŞ 2 NOLU ŞUBE ARASINDA TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ İMZALANDI

1-6-1979 tarihinden başlayan toplusözleşme 11-10-1979 tarihinde imzalandı. Görüldüğü gibi arada 4 (dört) ayı aşkın bir zaman vardır. Bu süre içersinde sendika işverenle birkaç kez görüşmeye oturdu. Fakat anlaşma olmadı.

Görüşmenin uzamasının nedenleri şunlardı. Türk-İş'in faşist yönetimi Tek Gıda-İş 2 nolu şubeye yetki vermiyordu.

Türk-İş'in kendi gerici tüzüğü doğrultusunda hareket ediyordu.

Yönetimi Türk-İş'in yönetimine, sendika patronlarına karşı idi.

Adana Merkez Şubenin, özelliklede ikinci başkanı (başkan yardımcısı olan Celal Özkıyıkçı'nın toplu sözleşmenin uzaması için işverenlerle görüşmeler yapması da bu gecikmeye neden oldu.

Pide ve Francala işçileri DSM önderliğinde toplusözleşmelerin kısa zamanda imzalanması veyahutda grev hakkının doğması için direniş yaptılar. Direniş 3 gün sürdü. 11 işçi arkadaşımız gözaltına alındı, üç gün nezarette yattılar. Bazıları hakkında gıyabi tutuklama kararı verildi. Direnişin üçüncü günü durumu değerlendirme toplantısı yapıldı. Toplantıda 250'yi aşkın işçi vardı. Celal Özkıyıkçı yaptığı konuşmada DSM'yi hedef alarak, dağıtmış olduğu bildirileri eleştirdi. Güya kendisi işçi sınıfından yanaymış, sendika patronu değilmiş, isim vermiyerek DSM'li işçilerin serseri olduğunu vb. söyledi. Bunun üzerine konuşan DSM'li işçiler onu teşhir ettiler. Toplantı bitmeden gitmek zorunda kaldı.

1978 yılında imzalanan toplusözleşmede sosyal haklar 2 yıllık, ücret artışı da bir yıllık olarak belirlenmişti. (Eski yönetim imzaladı)

Toplusözleşmede işçilere verilen ücret listesi

Bunun için şimdiki toplusözleşmede ücret artışı yapıldı. Eski sözleşmeye göre normal bir artış olmuştur. İşçi arkadaşların günlük ücretlerine ortalama 170 TL. zam yapıldı.

Anlaşma 1 yıllıktır. Bundan önceki yapılan sözleşmeler uygulanmıyordu.

Francala işçisi arkadaşlarbir ölçüde alabiliyorlar, fakat pideciler hiçmi hiç alamıyorlardı.

Şimdi biz kazanılan haklarımızın uygulanması için mücadele ediyoruz.

Gazlantep Tek Gıda-İş
2. Şubeden DSM'li işçiler

TEKSTİL İŞÇİLERİ SEFALETE BOYUN EĞMEYECEKTİR

Ülkemizde geniş işçi kesimini barındıran Tekstil işkolunda eşine az rastlanır vahşi bir sömürü ve baskı hüküm sürmektedir. Yüzbinlerce tekstil işçisi en düşük ücretlerle, hemen hemen hiçbir sosyal hakka sahip olmadan, son derece sağlıksız koşullarda çalışmaktadır. Örneğin en fazla kadın işçinin çalıştığı bu işkolunda kreş sorunu bile çözümlenmemiştir. Örneğin Kula Mensucat'ta çocuğunu Kreşe getiren kadınlar işten atılmıştır. Tekstil işçileri iş güvencesinden yoksundurlar. İşverenler her fırsatta işçi çıkarmaktadırlar.

Bu işkolunda çok sık rastlanan bir durum da özellikle küçük işyerlerinde kaçak işçi çalıştırılmasıdır.

Son iki senede sendikalı bir tekstil işçisinin ücret artışı saat başına brüt 7.10 liradır. Bu sözde ücret artışı o kadar komik bir rakamdır ki, değil hayat şartlarını iyileştirmek, işçinin alım gücünü bile koruyamamaktadır. Asgari ücret yeniden belirlendiğinde sendikalı bir tekstil işçisinin aldığı ücreti geçmektedir. Bu demektir ki, bir tekstil işçisi sendikalı olsa ve bu iş kolundaki en yüksek sözleşmeden yararlansa da aldığı ücret üç aşağı beş yukarı asgari ücret civarındadır. Yani burjuvazinin bir işçiye yeter gördüğü en az miktar olan asgari ücret kadarıyla bir tekstil işçisi ailesini geçindirmek zorundadır.

Patronun, bir tekstil işçisinin sırtından elde ettiği kâr ise o işçinin brüt ücretinin iki mislidir, yani 8 saat çalışan bir tekstil işçisi 2,5 saat kendisi için, 5,5 saat de patron için çalışmaktadır. Türkiye'de en fazla kâr eden tekstil iş kolunda burjuva istatistiklerine göre, işçi ücretleri diğer işçilerin ortalama ücretinden %30 daha düşüktür.

Bu durum, şu gerçeği tüm çıplaklığı ile ortaya koymaktadır ki, burjuvazinin yutturmak istediği gibi işçi ücretlerinin düşük olmasının nedeni patronların durumunun kötü olması, verecek parasının olmadığı değildir. Onlar kâr hırsı ile tekstil işçilerinin işgücünü bu kadar ucuza kapatabilmektedirler.

Her ne kadar bu iş kolunda yeni ve vasıfsız işçiler çalışıyor, kadın, çocuk, geçici işçilerin sömürüsü yoğun ve tekstil işçilerinin mücadele geleneği zayıf ise de, tekstil işçilerinin açlığa ve sefalete mahkûm olmasının gerçek sorumlusu Tekstil patronlarının son derece örgütlü olmaları ve vahşi bir kâr hırsı ile hareket etmeleri ve burjuva sendikacılığın işçiler üzerindeki güçlü denetimidir. Bu kökleştirici örgütler özel kesimde Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası (TSİS) ve kamu kesiminde burjuva devlet; burjuva sendikalar olarak da Teksif ve yeni yeni güçlenen DİSK-Tekstil'dir.

Ancak tekstil işçilerinin patronların ve burjuva sendikaların saltanatına sessizce boyun eğeceği düşünülemez. Tekstil işçilerinin sefaleti reddetmesi, ekonomik ve siyasi mücadeleyi yükseltebilmeleri, tekstil işkolundaki devrimci potansiyelin örgütlenmesine ve burjuva güçlerle mücadeleye bağlıdır.

BURSA-Sifaş, Bisaş:

DSM SÖZLEŞME TASLAĞI TEKSTİL İŞÇİLERİNCE BENİMSENİYOR

Bursa Tekstil DSM yayınladığı taslak doğrultusunda Tekstil patronlarının oyunlarını bozacak ve ekonomik mücadeleyi ilerletecektir.

Başta Bisaş ve Sifaş işçileri Tekstil'in burjuva yüzünü görmekte ve DSM etrafında birleşmektedirler.

Bisaş işçilerine dağıtılan bildirinin bir bölümünde şöyle denilmektedir:

BİSAŞ İŞÇİLERİ!

Toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Revizyonist Tekstil patronları yine bizi satmanın hazırlığı içindedirler. Görünen köy kılavuz istemez. Bir önceki toplusözleşme de bunun açık ifadesiydi. Kaldı ki revizyonist patronlar bunu açıkça itiraf ediyorlar. Ali Aykut'un "kasamız boş, mali durumumuz iyi değil greve çıkamayız." dediğini herkes bilir.

İŞÇİ ARKADAŞ

İşveren ve sendika patronunun anlaştığı temelde emeğimizi satmak bizim kaderimizmidir? Elbette hayır! TEKSTİL'i bu işe yetkili kılanın bizler olduğu bir gerçektir. O halde kendi sınıf çıkarlarımızı savunmayan, her yaptığında ihanet ve hainlik kokan Tekstil'i altetmek zor değildir.

Biz devrimci, DSM'li işçiler her renkten sendika patronunu altetmek, sınıf sendimızı kurmak, kendi haklarımıza sahip çıkmak, onları burjuvazinin saldırılarına karşı korumak ve genişletmek amacıyla işyerimizi kapsayan bir toplusözleşme taslağı hazırladık.

Yapılacak ilk iş şudur: Tekstil'in ve işverenin oluşturduğu bütün engelleri aşmak, kendi temsilcilerimizi seçmek ve patronu DSM'nin topulsözleşme önerisi doğrultusunda protokol imzalamaya zorlamak.

Ekonomik haklarımızı savunmak ve onları genişletmek DSM toplusözleşme taslağına sahip çıkmakla mümkündür. Tekstil'den bütün bunları yapmasını beklemek saf bir hayaldir.

İŞÇİ ARKADAŞ!

Ücretli kölelik düzeninden kaynaklanan işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü toplu sözleşmelerle ortadan kaldıramayacağımız açıktır. Bu vesileyle işverene ve sendika patronlarına karşı mücadele kesintisizdir. Sendika patronunu, sınıf sendikamızı kurarak; İşvereni, ücretli kölelik düzenini yıkıp onun yerine sosyalizmi kurarak yerle bir ederiz.

İzmir-Sümerbank:

Disk-Tekstil'in maskesi düşüyor

Burjuvazi, işçi sınıfını kanunlarıyla, polis ve ordusuyla baskı altında tutarak sömürürken diğer yandan işçi sınıfını bölmeye, mücadele birliğini engellemeye çalışır.

Teksif geçen dönem yaptığı sözleşmede işçileri yok pahasına satarken aynı zamanda işçileri bölmeyi de unutmadı. Sözleşmede usta işçilerin saat ücretlerine diğer işçilerden 5 lira fazla ödenmesi de vardı. Şimdiye kadar yürürlüğe konmayan bu ücret zammı işçilerin yasaları ve sendika patronlarını bir kenara koyarak mücadeleye atıldığı şartlarda yürürlüğe kondu.

DSM saflarında örgütlü işçiler bu uygulamaya sessiz kalmadılar. Ustalarla birlikte diğer işçileri harekete geçiren DSM'ye ve tüm işçilere yalnız işveren değil ama aynı zamanda Teksif yöneticileri gibi "Sosyalist" maskeli Tekstil sendikası da karşı çıktılar. 21 Ekim Cumartesi günü fabrikada yapılan tartışmada Tekstil yöneticileri "Bu ücretler usta işçilerin yasal hakkıdır. Teksif'in yaptığı sözleşmeden elde ettikleri haklarını alıyorlar. Bütün işçilere verilmesi mümkün değil" diyerek mevcut yasaların savunucusu olduklarını itiraf ettiler. Böylelikle onlar ne kadar "işçi dostu" olduklarını göstermiş oldular. Her ne kadar işveren ve teksif düşmanı görünmeye çalışırlarsa çalışsınlar, işveren ve Teksif in işçiler arasında farklılaşma yaratan politikalarının da destekçisi oldukları açığa çıktı. DSM'li işçiler tarafından teşhir edilen Tekstil yöneticileri Devrimci işçileri bağırıp çağırarak susturacaklarını sandılar bölücülük demagojisi yaptılar. Ahmakça demagojilerine ve küstahlıklarına pirim vermeyen işçiler gerçek bölücülerin kendileri olduklarını, işçileri bölen ve parçalayan işveren ve Teksif'den bir farklarının kalmadığı anlatılınca da "Biz yasal olmayan bir mücadele vermeyiz" demek zorunda kaldılar.

DSM adına dağıtılan bir bildiride de belirtildiği gibi burjuvazi, başlayan toplu sözleşmede işçilerin aynı talepler etrafında birleşmesini engellemek, işçileri bölmek için böyle bir tertip uygulamaktadır. Ve her zamanki gibi burjuva sendikalar görev başında, burjuvazinin yanıbaşındadırlar, ve böylelikle onlar bir yandan da kendilerini sergiliyorlar.

Türk-İş'i kovan Sümerbank işçileri 1,5-2 yıl kadar bir zamanda DİSK-Tekstil'inde işçi sınıfına düşman olduğunu farkediyorlar ve DSM saflarında birleşiyorlar.

Nazilli Sümerbank

Sümerbank-Nazilli Basma Sanayiinde TEKSİF ve TEKSTİL sendikaları arasında aylardır süren "yetki" mücadelesi bitti. Özellikle Mart 1979 dan bu yana TEKSTİL'in örgütlenme faaliyetinin hızlanmasıyla iki burjuva sendika arasındaki rekabet artmıştı. Birbirleriyle dalaşan sendika patronları bu süre içinde kendi pisliklerini, işçileri nasıl sattıklarını, burjuvaziye nasıl uşaklık ettiklerini ayrıntılı bir şekilde sergilediler.

.23 Ekim'de yapılan "irade beyanını" 721'e karşı 994 oyla kazanan TEKSTİL sendikası "yetkiyi" aldı. Böylece bundan sonra işçileri kimin satacağı resmen belirlenmiş oldu.

Kurulduğundan beri burjuva-feodal düzeni korumaya, efendilerinin kârlarını yüksek tutmaya, "çalışma barışı" "sınıfsal barış" vb. demagojilerle işçi sınıfının mücadelesini bastırmaya çalışan TEKSİF patronları, özellikle son yıllarda sınıf mücadelesinin keskinleşmesiyle iflas eden demagojilerini değiştirmeye çalışıyorlardı. Nazilli'de de böyle oldu. İşçilerde beliren ve giderek artan huzursuzluğa ve TEKSTİL'in örgütlenme çalışmalarına karşı TEKSİF patronları, işverene karşı "sert dil" kullanan bildiriler yazmaya başladılar. Türkiye'de en güçlü sendika olduklarını, bu yüzden sermayeye karşı en iyi mücadeleyi kendilerinin verebileceğinin propagandasını yaptılar. Ve bunu ispatlamak için de Türkiye'de en çok grev ve direnişi TEKSİF in yaptığı demagojisine sarıldılar.

.Bir yandan sahte üye fişleri düzenlediler, bir yandan da anti-komünist propaganda yürüttüler.

Gerici-faşist TEKSİF patronlarına karşı işçilerin duyduğu kini sömüren TEKSTİL patronları ise tam bir kurtarıcı "propagandası yürüttüler. "Sınıf sendikası olduklarını, bu yüzden işçi sınıfının çıkarlarını en iyi şekilde savunacaklarını, en yüksek ücreti alacakları yaygarasını yaptılar. İşverenlere karşı TEKSİF sendikasına birlik önerdiklerini ama TEKSİF'in bunu reddettiğini belirterek işçilerin birlik duygusuna hitap etmeye çalıştılar. TEKSTİL içinde her görüşe yer olduğunu, TEKSİF'in kendilerine yönelttiği anti-komünist suçlamaların asılsız olduğunu, TEKSTİL'in düzeni savunduğunu, 15-16 Haziran, DSM direnişi vb. eylemlerinin hep bu amaçla yapıldığını söylediler.

DSM her iki burjuva sendikaya, onların bu tertip ve demagojilerine uzlaşmaz mücadele yürüttü. Teksif'in iflas etmesi ve TEKSTİL'in Sümerbank işçilerini tuzağına çekebilmesi karşısında; Teksif içersinde çalışmanın önemini yitirmesi karşısında DSM, Teksif'ten ayrıldığını irade beyanı öncesinde dağıttığı bir bildiriyle açıkladı.

DSM işçilerden, özellikle onların ileri kesimlerinden kopmaksızın burjuvaziye ve burjuva sendikacılığa karşı mücadelesini sürdürüyor.

Gelecek günler Tekstil'in yüzünün açığa çıkarıldığı, DSM'nin güçlendiği günler olacak.

İŞÇİLERLE TARTIŞMA YAPILARAK;

DSM Toplu sözleşme taslakları hazırlandı

500 bin işçiyi kapsayan çetir bir toplusözleşme dönemi içindeyiz. İşçi sınıfının yarı aç, yarı tok yaşamaya zorlandığı bugünkü şartlarda işçiler kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi yükseltiyorlar. Ücretlerinin artırılması, sosyal haklarında artışlar, iş güvenliği talebiyle toplusözleşmelerden durumlarını biraz olsun düzelterek çıkmaya çalışıyorlar.

DSM toplusözleşme döneminde mücadeleyi bizzat yürütmek, sendika patronlarının teşhirini hızlandırmak için işçilerin taleplerini formüle etti, toplusözleşme taslakları hazırladı. Bu taslaklar o fabrikada ekonomik mücadeleyi yürütmenin ve en geniş işçi kitlesini DSM saflarında birleştirmenin aracıdır.
ru bir tarzda formüle edilmesi yeterli midir? Bu yolla toplusözleşme taslakları ekonomik mücadeleyi yürütmenin bir aracı haline getirilebilir mi? Elbette hayır. DSM'nin toplusözleşme taslakları ekonomik taleplerinin sunulduğu, taleplerden haberdar edildiği birer dilekçe değildir. DSM'nin toplusözleşme taslakları birer savaş ilanı olmalıdır. İşçileri harekete geçiren, taleplerin gerçekleştirilmesi doğrultusunda mücadeleye sevkeden birer savaş ilanı! Öyle ki fabrikadaki DSM'li işçiler sendika patronlarını bertaraf ederek toplusözleşmeyi bizzat yürütmek patronu protokole zorlamak için ça- çalışmaktadırlar. Ancak böyle bir mücadele ve işçilerin harekete geçirilmesi patron ve sendika patronları üzerinde devrimci bir baskı yaratabilir. Bunun için DSM önderliğinde sendika patronlarının oyalama çabalarının etkisiz kılınması, toplusözleşme taslaklarının hayata geçirilmesi doğrultusunda fiili eylemler (işi yavaşlatma vb.) örgütlenmelidir.

Çünkü açıktır ki, işçiler taleplerini direndikleri ölçüde kabul ettirebilirler. Özellikle 13 ve 17. maddelerin geçersiz kılınması gibi belli ölçüde işgüvenliği sağlayan talepler, elde edilmesi ne kadar güç gözükse de bazı işyerlerinde olduğu gibi, kararlı direnilirse elde edilebilirler. Ancak bu taleplerin gerçekleşmesiyle işçilerin durumlarının tamamen düzeleceği, ücretli kölelik şartlarının son bulacağı hayallerine yol vermemelidir. Toplusözleşme dönemi ekonomik mücadele ile sınırlanmamalı, işçi sınıfının kurtuluşu, devrim ve sosyalizm mücadelesini sıcak tutmalıdır. Unutmamak gerekir ki, bu mücadele işçileri fiziki çöküntüye karşı korumanın yanı sıra, savaşma kapasitesini artıracaktır. Ama bunu gerçekleştirmek te ancak DSM toplusözleşme taslaklarının birer mücadele aracı; patrona ve sendika patronlarına karşı birer savaş ilanı olması ile mümkündür.

Profilo DSM'nin hazırladığı toplusözleşme taslagından bazı maddeler

MADDE-24: 1 MAYIS İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜDÜR. 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü, Nisan'ın son günü öğleden sonra başlamak üzere ve Mayıs'ın 1. günü 1,5 gün'dür. İşveren bu günde işçileri hiçbir şekilde çalışmaya zorlayamaz.

MADDE-27: İŞÇİ ÇIKARMA: İşveren 1475 sayılı iş yasasının 13. maddesi 17. maddesi ve 24. maddesine dayanarak işçi çıkaramaz. Sözkonusu maddeler işbu toplu iş sözleşmesi kapsamına giren işçilere uygulanamaz.

MADDE-28: KIDEM TAZMİNATI: Hizmet akdinin feshinde, ölüm ve malüliyet hallerinde işçiye aşağıda gösterilen şekilde kıdem tazminatı ödenir. a) İşçinin iş kanununun 16. maddesine dayanılarak hizmet akdinin feshinde çalıştığı her yıl için (70) günlük kıdem tazminatı ödenir. b) Meslek hastalığı veya iş kazası nedeniyle işçinin kendi isteğiyle hizmet akdi feshediliyorsa, işçiye çalıştığı her yıl için (80) günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenir. c) Hizmet akdi devam ederken ölen işçiye çalıştığı süre (1) günde olsa, her yıl için (90) günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ve ayrıca net 200.000 TL. yasal hakları (mahkemeye başvurma vs.) saklı kalmak koşuluyla peşin ve de yasal mirasçılarına ödenir. e) Çalışamayacağını ve malüliyetini SSK hastahanesinden alacağı bir raporla belgeleyen işçiye normal malüliyet halinde çalıştığı her yıl için (70) günlük, iş kazası ve meslek hastalıkları sonucu malüliyet halinde ise (80) günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenir. f) İşçinin SSK mevzuatı, gereğince hizmet süresi ve yaş haddi nedeniyle emekliye ayrılması durumunda çalıştığı her yıl için (80) günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenir. g) Askerlik durumunda işten ayrılma: İşçininmuazzaf askerlik görevini yapmak amacıyla, işten ayrılması halinde kıdem tazminatı çalıştığı her yıl için (60) gün üzerinden ödenir. h) Kendi istemi ile işten ayrılma: İşçi kendi isteğiyle işten ayrılmak amacıyla hizmet akdini fesh ederse çalıştığı her yıl için (60) günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenir.

MADDE-40: ÜCRET ZAMMI: a) Birinci Yıl zammı: Mevcut ücretlere ilaveten saat ücretlerine 1.9.1979 tarihinden geçerli olmak üzere 55 TL. birinci yıl zammı uygulanacaktır. b) İkinci Yıl Zammı: 1.9.1980 tarihinde işçilere almakta oldukları, saat ücretlerine ilaveten bu tarihten başlayarak 31.8.1981 tarihine kadar 60 TL. ikinci yıl ücret zammı uygulanacaktır.

MADDE-44: YILLIK İKRAMİYELER: a) Sözleşme kapsamına giren ve işyerinde, çalışan işçilere 1.9.1979 tarihinden geçerli olmak kaydiyle sözleşmenin birinci yılında 240 günlük ücretleri tutarında yıllık (8) ikramiye verilir. b) İşyerinde çalışan işçilere aynı şartlarda sözleşmenin ikinci yılında 240 günlük ücretleri tutarında ikinci yıl (8) ikramiyesi verilir.

MADDE-46: ÜCRETLİ İZİN ÖDENEĞİ: Yasa hükümlerine göre kullanılan yıllık-ücretli izinlerde işveren işçilere peşin ödemek zorunda olduğu normal izin ücretlerinin dışında net 10.000 TL. (onbin Türk Lirası) izin ödeneği verir.

MADDE-51: DOĞUM ÖDENEĞİ: İşçinin veya eşinin doğum yapması halinde dünyaya gelen her çocuk için net 5.000 TL. doğum ödeneği vermeyi işveren kabul eder.

MADDE-52: ÖLÜM ÖDENEĞİ: a) İşçinin eşi, çocukları, kardeşleri, ana ve babasının ölümü halinde net [illegible].000- TL. ölüm ödeneği verilir. b) İşçinin kendisinin ölümünde net 20.000- TL. kanuni varislerine derhal ödenir.

MADDE-55: BAYRAM İKRAMİYESİ: 1.yılda Ramazan bayramında net 5.000- TL. ve kurban bayramında net 5.000 TL. sözleşmenin 2. yılında Razaman bayramında net 6.000 TL. ve Kurban bayramında 6.000 TL. olmak üzere bayram ikramiyesi verilir.

MADDE-57: ÇOCUK ZAMMI: İşçilere her ay başına net 250 TL, çocuk zammı ödenir.

MADDE-67: EV KİRASI: İşyerinde çalışan işçilere konut kira bedeli olarak net 24.000 TL. her yılın(....) ay başında işverence peşin ödenir.

MADDE-71: YILLIK ÜCRETLİ İZİNLER: Yasal yıllık ücretli izinlere 10 gün daha ücretli izin ilave edilerek tatbik olunur. İzin süresine rastlayan hafta tatili, genel tatil ve bayram günleri ayrıca hesaba katılır.

İzmir-Sümerbank: DSM toplusözleşme taslağından

ÜCRET ZAMMI: 1.yıl zammı: İşyeri çalışanlarının günlük ücretlerine seyyanen brüt 260 TL. zam yapılmalıdır.
2.yıl zammı: İşyeri çalışanlarının günlük ücretlerine seyyanen brüt 300 TL. zam yapılmalıdır.

YILLIK İKRAMİYELER: İşyeri çalışanlarına yılda 4 aylık ücretleri(120 günlük ücretleri)tutarında ikramiye verilmelidir

BAYRAM İKRAMİYESİ: Şeker ve kurban bayramlarından 3 gün önce işyeri çalışanlarına 5000 TL. bayram ikramiyesi ödenmelidir.

SOSYAL HAKLAR:
a) EVLENME PARASI: İşyerinde çalışmaktayken evlenen işçilere bir defaya mahsus 15.000 TL. verilmelidir.
b) DOĞUM PARASI: İşçiye doğacak her çocuğu için 5.000 TL. verilmelidir.
c) ÖLÜM ÖDENEĞİ: İşçinin ölümü halinde kanuni varislerine 50.000 TL. ana, baba, eş veya çocuğun ölümü halinde 10.000 TL. verilmelidir.
d) ÇOCUK ZAMMI: Çocuk sahibi olan her işçiye, her bir çocuk için ayda 250 TL. çocuk zammı verilmelidir.
e) ÖĞRENİM ÖDENEĞİ: İşyerinde çalışan üyenin:
-İlk öğrenimde olan her bir çocuğuna yılda 3000 TL. brüt.
-Orta öğrenimde olan her bir çocuğuna yılda 6000TL brüt.
-Yüksek öğrenimde olan her çocuğuna yılda 10.000 TL. brüt.
Öğrenim ödeneği, öğrenim yılının ilk ayında verilmelidir.

YAKACAK PARASI: İşyeri çalışanlarına her Eylül ayının başında 12.000 TL. yakacak parası verilmelidir.

KİRA PARASI: Her ayın sonunda 1000 TL. kira parası verilmelidir.

YILLIK ÜCRETLİ İZİNLER:
a) 1 yıldan 10 yıla kadar kıdemi olanlara 30 işgünü, 10 yıl ve daha fazla kıdemi olanlara 45 işgünü ücretli izin verilmelidir.
b) İzin ödeneği: Yıllık ücretli izine çıkan işyeri çalışanlarına 7.500 TL. net izin ödeneği verilmelidir.

SENDİKAL FAALİYETLER:
a) Her 15 günde bir eğitim için iş yerinde seminer toplantısı yapılacak salon sağlanmalıdır.
b) Devrimci Sendika Muhalefeti(DSM) toplantılarına, faaliyetlerine, bildiri, duyurularına, temsilcilerine baskı yapılamaz, faaliyetleri engellenemez.

DİĞER HÜKÜMLER:
a) İş kanunundaki 13,17 ve 24'üncü maddeler uygulanamaz.
b) Lokavt uygulanamaz.
c) İşçilere dayanışma grevi hakkı tanınmalıdır.
d) Sendika seçme hakkına karşı çıkılamaz.
e) 1 Mayıs işçi bayramıdır.
f) 15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfının eylem günü olarak kabul edilmelidir.

KAYSERİ SÜMERBEZ

9-10 senedir "Yetkili" sendika olan Teksif ve onun başkanı patron köpeği Faşist Tahir Horoz yetkili olduğu sürece Sümerli işçilerin ekonomik ve sosyal haklarını efendisi olan patrona satmaktan başka bir şey yapmamıştır. İşçilerin mücadelesinin yükselmesi ile faşist Tahir Horoz'un ipliği pazara çıkmıştır.

Şimdi toplusözleşmeye oturmak için yetkiyi DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası almıştır. Tekstil yöneticileri de tıpkı Tahir Horoz gibi işçilerin ekonomik ve sendikal çıkarlarını kapitalist efendilerine en "uygun" biçimde satmanın hesabını yapmaktadırlar.

Bir toplantıda Türk-İş ve diğer sendikaların olduğu gibi DİSK ve yöneticilerinin kirli çamaşırlarını sergileyen bir devrimci arkadaşımıza saldırmışlardır.

DİSK çömezliğini yapanlar fabrika içinde ve dışında DSM'ye karşı karalama kampanyası sürdürmektedir. Amaçları işçileri sınıf sendikalarını oluşturma mücadelesinden vazgeçirmektir.

Ama sınıf sendikalarını yaratma mücadelesinde patron sendikalarının gerici dayanaklarının DSM'ye karşı çabaları boşunadır.

Devrimci mücadele ve dayanışmanın sinsi bir düşmanı

REVİZYONIST MADEN-İŞ

Bilindiği gibi Maysan'da işveren 84 işçiyi işten attı.Maysan işçileri, atılan arkadaşlarının işe alınması için direnişe geçtiler. Atılan işçiler fabrika önünde direnerek,çalışanlar üretimi bırakarak eylemlerini sürdürdüler. Bunun üzerine patron 11 işçiyi daha attı. İşveren bütün bunlara rağmen direnişi kıramayacağını anlayınca süngü gücüyle işçileri yıldırmayı denedi. Maysan işçileri topluca askeri araçlarla karakollara götürülüp tehdit edildi. Bütün bunlar Maysan direnişini durduramadı ve patron sonunda fabrikayı kapatarak son kozunu oynadı,işçiler fabrika önünde çadır kurarak direnişe devam ediyorlar.

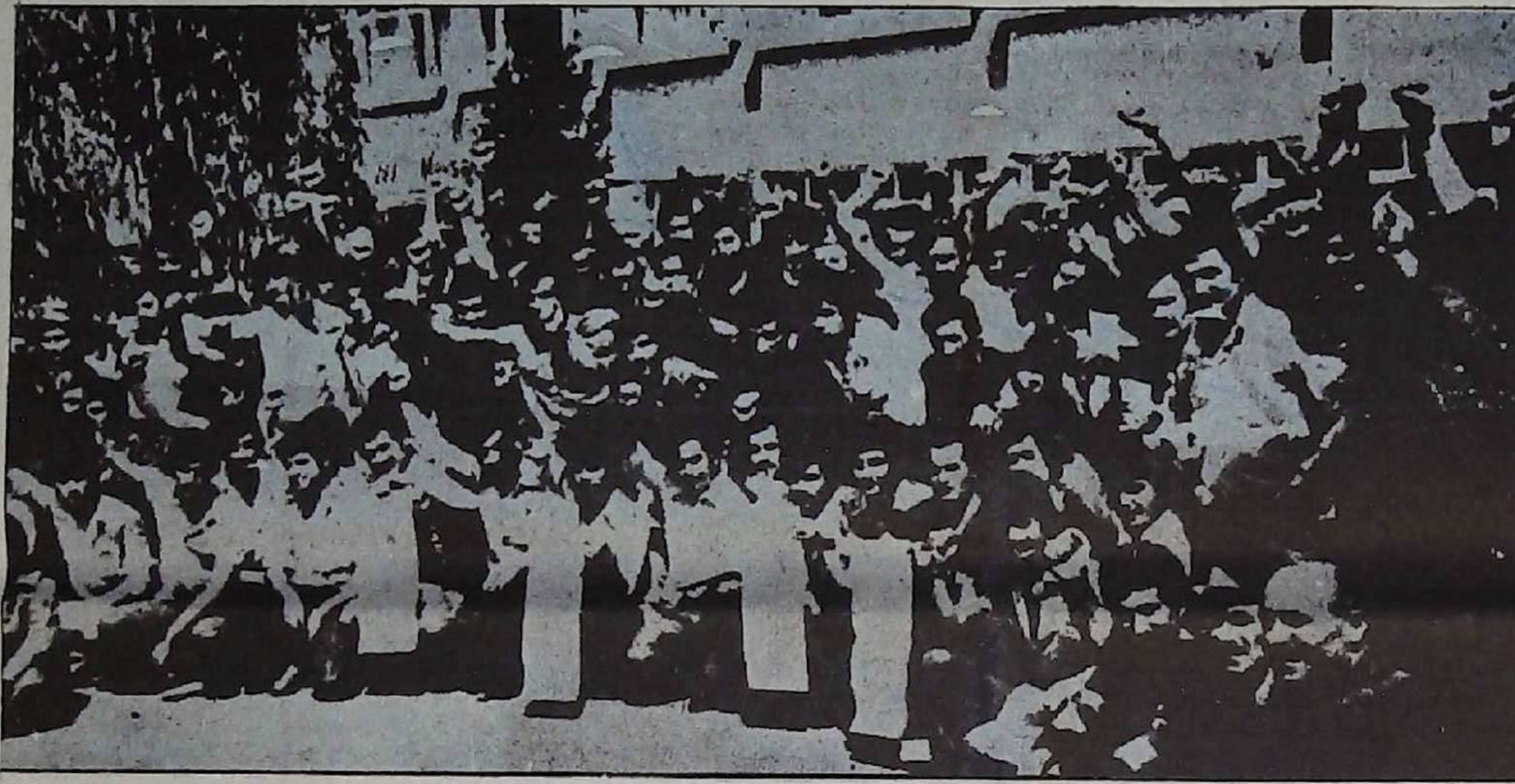
verdiğini, esas mücadeleyi, zayıflatacağını öne sürdü.

Böyle bir niyetleri yoktur ama Maden-İş'in greve çıkabileceğini kabul edelim, bu Maysan işçilerini bir kenara koymayı haklı çıkarabilir mi?

Tam tersine Metal işçileri ile Maysan işçilerinin mücadelesi birbirine zıt, birbirini zayıflatan değil, birbirini tamamlayan, destek olan şeylerdir. Hiç bir zaman karşı karşıya konamaz ve bu demagoji altında mücadele burjuvaziye peşkeş çekilemez.

Kaldı ki, bugün burjuvazi saldırılarını arttırmakta, bunun için en etkili silahlarını kullanmakta lokavtlar, fabrika kapatmalar, asker-polis baskısı hemen her yerde gündeme gelmekte ve sınıf kavgası şiddetlenmektedir. Maysan bunun tipik bir örneğidir ve bu şartlarda mü cadelenin eski-alışılagelmiş biçimleri aşması, yeni daha etkili yollar bulması, mevzi direnişlerin,tek tek baş kaldırmaların devrimci dayanışma-birleşik mücadeleyle yer değiştirmesi gerekiyor. Maden-İş ise Maysan direnişini 40.000 üyesi işçinin aktif desteğinden yoksun bırakarak, işçilere sınıf için mücadeleyi talihsizlik olarak gösterip yasaklayarak Maysan'ı bir kenara atıyor.

Maysan örneği de göstermektedir ki, revizyonist Maden-İş devrimci mücadele, devrimci dayanışmanın bilinçli ve sinsi bir düşmanıdır.

Maysan işçileri mücadele geleneklerini yaşatır, işten atmalara karşı tavizsiz mücadele ederlerken Maden-İş'in revizyonist patronları onları tazminatlı çıkışa razı etmeye çalışıyor, işverenlere işten atmaları durdurmasını rica ediyor ve direnişe maceracılık diyorlardı.Maden-İş revizyonistleri, Maysan direnişini bu safsatalarla durduramayınca, direnişin destekçisi pozuna bürünmek zorunda kaldılar. Ve böylece Maysan direnişi revizyonistlerin sırtında bir yük, savuşturulması gereken bir bela olarak kaldı.Maden-İş bölge temsilcisi "Bu adamların bu kadar direneceğini zannetmiyorduk" derken tam da bu rahatsızlığını dile getirmektedir.

İşte Maden-İş'in Maysan'daki tutumu budur. İşçilerin devrimci direnişine engel olmak,Maysan işçileri direnişi sürdürerek işçi sınıfına örnek olmakta,önümüzdeki dönem daha da keskinleşecek sınıf kavgasında işçi sınıfına mücadele yolunu göstermektedir. Revizyonist Maden-İş ise bu ilk çatışmalarda mücadeleyi boğmak, onu gözden kaçırmak için elinden geleni yapmakta ve gelecekte hangi rolü oynayacağının, yükselen işçi hareketini bastırma politikasının örneğini vermektedir.

Maden-İş'in, Maysan işçilerinin sahte dostu ya da gerçek düşmanı olduğu sosyal-faşist elebaşı Özcan Pekşen'in son açıklamasıyla iyice su yüzüne çıktı. Revizyonist elebaşı Renault T.S.K. üyeleriyle yaptığı toplantıda MESS ile büyük bir mücadele içinde olduklarını, greve çıkabileceklerini, bu nedenle Maysan meselesinin önemli olmadığını belirterek Maysan mücadelesini önemsiz bir şey gibi gösterdi ve onunla uğraşmanın Metal işçilerine zarar

MKE'de Faşist Türk-Metal'e ve Yeni-Metal'e yer yok

Ankara'da Makina ve Kimya Endüstrisinde çalışan DSM'li devrimci işçiler işyerlerinde dağıttıkları bir bildiriyle işyerlerindeki sendikal durumu açıklamışlardır.

DSM'li işçiler, ekonomik ve sosyal haklarını, Türk-İş'e bağlı Türk-Metal ya da Yeni-Metal'in savunamayacağını ve yeni haklar alamayacağını, -bu sendikaların geçmişteki ve halen yürüttükleri uygulamalarından örnekler vererek-anlatmışlardır. Onlar, işçilerin gerçek yerlerinin DSM safları olduğunu her zaman ve her yolla vurgulamışlardır.

MKE işyerinde DSM toplu sözleşmelerde savunacağı bir sözleşme taslağı yayınladı. Taslak işçilerin uğruna mücadele edeceği ekonomik ve sosyal haklarının iyi bir ifadesidir.

Aşağıya MKE'de DSM'nin bu amaçla dağıttığı bildirisini yayınlıyoruz :

MAKİNA SANAYİİ'Lİ İŞÇİ ARKADAŞ! Hepimizin bildiği gibi, iş yerimizde aylardan beri (Türk - Metal) ile (Yeni-Metal) arasında kıyasıya bir sürtüşme var ve hâlâ devam etmektedir. Bu olumsuz durumdan tüm işçi arkadaşlarımız tedirgin olmakta ve bu durumun işverenin yararına, işçilerin ise zararına olduğunu bilmektedirler. İşyerimizde senelerden beri 'işçinin dostu' gözüken faşist (Türk -Metal) şimdiye kadar işçileri bölmeye çalışmış,işveren sendikacılığı yapmıştır. Sözde Türk-Metal'e karşı kurulan Yeni-Metal de bugüne kadar yaptıklarıyla Türk-Metal 'den geri kalmamıştır.

Arkadaşlar, sınıf çıkarlarımızı savunmayan, bizleri eğitmeyen, her konuda bize önderlik etmeyen, ekonomik ve sosyal olarak hiç bir hak elde edemeyen (Türk-Metal) ve (Yeni-Metal) bizlerin gerçek sendikası OLAMAZ.

Hayat şartlarının bu kadar zorlaştığı, hükümetin ve devletin tüm çalışan emekçi halkımızı acımasızca ezdiği ve sömürüyü artırdığı bu şartlarda, işverene uşaklık yapan bu iki sahte sendikaya karşı, birleşip DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ (DSM)'nde yer almalıyız. Ancak ve ancak DSM, faşist ve reformist sendikaları hızla yıkıma götürecek ve kendi sınıf sendikalarımızı yaratmanın yolu açılacaktır.

ARKADAŞLAR!

Artık, işyerimizde Türk-Metal'e veya Yeni-Metal'e bel bağlamanın vakti çoktan geçti. Biz işçiler artık şunu iyi biliyoruz ki, ne Türk-Metal ne de Yeni-Metal bizlerin gerçek sendikalarımız değildir. Kendi gerçek sendikamızı kurmamız için, güçlü toplu sözleşmeler yapmamız ve haklar elde edebilmemiz için tek yolumuz;kendi kollarımız ile yaratacağımız DSM'de birleşmek ve güçlü bir şekilde, sendikamızı inşa etmek için ileri adımlar atmaktır.

TEK ÇIKAR YOLUMUZ DSM'DE BİRLEŞMEK!

YAŞASIN DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİMİZ!

YAŞASIN SOSYALİZM!

M.K.E (DSM) DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

DAYM işçiler yemek boykotu yaptı

MEMUR DİRENİŞİNİ DESTEKLEDİ

Ankara Ders Aletleri Yapım Merkezi işyerinde çalışan işçiler,sendika hakkı ve iş ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için ülke çapında direnişe geçen teknik eleman ve memurları, yemek boykotu ya parak desteklediler.

DSM önderliğinde, kısa zamanda kararlaştırılıp hayata geçirilen eylem, nitelik olarak önemlidir.Çünkü, DAYM işçileri, proletaryanın sadece kendini değil tüm ezilenleri, tüm emekçileri kurtaracağını, proletaryanın devriminin önderi olduğunu, devrim ve sosyalizm mücadelesinin, işçilerin ve tüm emekçilerin devrimci mücadele birliğinden geçtiğini bilerek, memurları destekleme direnişi yapmışlardır.

Fakat, işçilerin eylemini revizyonist Maden-İş patronları kırmak istediler. Faşistlerle birlikte, boykot kararına rağmen yemek yediler.

Bu karşı devrimci davranışı DSM'li işçiler yayınladıkları bildiriyle teşhir ettiler. Bildirinin bir bölümünde şöyle deniyor:

"... Memurların grevli, toplusözleşmeli sendikal haklarını elde etmek için gerçekleştirdikleri uyarı direnişini desteklemek amacı ile,süre kısa olmasına rağmen yemek boykotu kararı aldık. Karar iki saat içinde yaygın birşekilde her tarafa iletildi. Bir çok arkadaş olumlu karşıladı. Ama gelgelelimki tüm ezilenlerin ve işçi sınıfının sahte dostları Maden-İş yönetimindeki sendika patronları ile onların uşakları T"K"P'liler, bizim tecrübesizliğimizden yararlanarak yemek boykotuna çok kısa bir zaman kala bizden habersiz "biz bugün değil, yarın boykot yapacağız. Şimdilik yemeğe gireceğiz" demişler ve aynı zamanda "muhalefetin ağzından, karar değişti, eylem konmayacak"diye propaganda yapmışlardır. Bazı atölyelerde onların bu tavırlarına karşı tepki gösterilmesi üzerine faşistlerle birlikte ve hem de faşistlerin koruyuculuğunu yaparak,eylem kırıcılığı yaparak, yemek yemişlerdir. Onlar tavırlarıyla kimlerle beraber olduklarını ve kimin yanında yer aldıklarını bir kez daha gösterdiler. Biz işçiler, sadece kendi çıkarlarımızı ilgilendiren sorunların değil, aynı zamanda tüm ezilen ve sömürülen emekçilerin de çıkarlarının gerçek savunucusu olduğumuzun bilincinde olarak memurların uyarı direnişini destekledik.

DAYM işçileri aynı zamanda toplusözleşmelere hazırlanıyor. DSM, toplusözleşme taslağı hazırladı. İşçiler arasında taslak genişçe tartışılıyor.

DEMİR - DÖKÜM İŞÇİLERİNE

Önce sarı Türk Metal-iş ve Otomobil-İş'i ardından revizyonist Maden-İş'i bu birbirinden özde farksız burjuva sendikaları fabrikandan söküp attın. Kendini devrimci olarak tanıtan oysa 9 yıl süresince sınıf düşmanlığının burjuvaziye uşaklığını, iğrenç oyunlarının her çeşidini görüp yaşadığın revizyonist Maden-İş bu yenilgiyi bir türlü hazmedemedi. Revizyonistler yolunu kesti, tehdit etti, evini taşladı, kurşunladı, bir işçiyi öldürdü. Ama hiçbir şey revizyonist ihanetin acısını unutturamadı. Maden-İş'e indirdiğin darbe revizyonistlerin baskısı altındaki metal işçilerine cesaret ve güven aşıladı.

Demir Döküm işçileri, sarı, revizyonist sendikacılık çemberini yarıp geçtiniz. Fakat yıllardır Maden-İş revizyonistleriyle kol kola olan, kapitalizm değirmenine, birlikte su taşıyan Şükrü Özbayrak, Hakkı Öztürk gibi işçi sınıfı-ın sosyalizmin azılı düşmanlarının tuzağına düştünüz. Dev-Maden-İş revizyonistlere karşı mücadelenin, içine sinsice sokuldu. Revizyonistlerin saldırısından dalaverelerinden bıkıp usanmış olan işçilere, yumuşak, anlayışlı ve hoşgörülü bir tavır takınarak kendini güya işçilerin taleplerinin, isteklerinin savunucusu, adeta bir kurtarıcı olarak tanıttı. Yaptığı her şey ise Demir Döküm'deki sınıf kinini

Sosyal-faşistler saldırdılar, cinayet işlediler, Demir Döküm işçileri yılmadı...

uyuşturmak yoketmek, revizyonistlere karşı mücadeleyi burjuva sendikacılığa, düzene zararsız bir şekle dönüştürmek, mücadeleyi geriye çekmek olmuştur. Bazı ufak önemsiz farklılıklar dışında Dev-Maden-İş, Maden-İş gibi tastamam bir burjuva sendikadır. Bu bir gerçektir. Nitekim Demir Döküm'deki mücadelenin keskinleşmesi, hakim sınıfların düzenin çürümüş olduğunu gizleyemez duruma düşmeleriyle birlikte bu gerçek elle tutulur, açıkça görülebilir hale gelmiştir.

Sosyal-faşist saldırılara karşı Demir Döküm'de belirli aralıklarla azılı sosyal-faşistlerin fabrikadan temizlenmesi işverenin misilleme yaparak işten attığı işçileri geri alması için direniş yapıldı. Her seferinde de Dev Maden-İş işçileri yatıştırmaya çalışarak işverenin anlayışına sığınmak gerektiğini söyledi. Hakim sınıfların baskı gücü olan orduya güven öğütledi, bazen de direnişten vaz geçirmek için işverenin, ordu birliklerinin, sözleriyle işçilerin gözlerini korkutmaya girişti.

Dev-Maden-İş, işçilerin haklı talepleri karşısında hep bu taleplerin gerçekleşmesini, savsaklayan işçileri oyalayan bir politika izlemiş, işverenin karşısına işçilerin, çıkarlarının savunucusu olarak değil, işverenin çıkarlarının, isteklerinin savunucusu bir elçi olarak işçilerin karşısına çıkmıştır. İşverenden, kapitalistlerin çıkarlarını koruyan baskı güçlerinden yana olmuştur. Atılan işçilerin geri alınmasıtalebini, hele önce bir yetkiyi alalım diyerek geri çevirmiş, daha sonra da hele bir toplu sözleşmeyi, imzalayalım vaadinde bulunmuştur. Bu burjuva sendikaların bilinen oyalama taktiğidir. Burjuva sendikalar varlığını ve güçlenmesini işçi sınıfının devrimci mücadelesinden almaz, alamazlar. Burjuva sendikaların varlığı kapitalist sömürünün sürmesine dayanır. Onların gücü kapitalistlerin istekleri uğruna işçileri oyalamak ve yatıştırmaktır. Böylece kapitalistlerin güvenini kazanmalarına bağlıdır. Bu nedenle işçilerin özlem ve talepleri ile burjuva sendikaların politikası hep çatışır. Dev Maden-İş'in Demir Döküm işçilerinin işten atılan arkadaşlarını yalnız bırakmayarak dayanışma-eylemine girmesine bozgunculuk demesinin nedeni budur, işçilerin birliğine ve güçlenmesine yarayan şeyin kapitalistlerin ve burjuva sendikaların aleyhine olmasıdır.

Dev-Maden-İş başlangıçta kendini revizyonizme karşı olarak tanıtmak zorundaydı. Sanki Demir Döküm işçilerinin taleplerine, çıkarlarına, düşüncelerine saygılı gibi göstermek zorundaydı. Çünkü Demir Döküm'deki mücadelenin seviyesi bunu gerektiriyordu. Aksi halde Dev Maden-İş tutunamazdı. İşte Demir Döküm işçilerini yanıltan şey budur. Fakat bu tutum bir aldatıcı taktikten başka birşey değildir. Nitekim aradan geçen zaman Dev Maden İş'in bu tavrının işçilerin devrimci düşünceyi benimsemelerinin önüne geçmek, mücadeleyi bastırmak için başvurduğu bir taktik olduğunu ortaya koymuştur.

Revizyonist, reformcu, faşist her çeşit bütün burjuva sendikalar ile işçi sınıfının sınıf çıkarlarını savunan devrimci sınıf sendikaları arasındaki ayrım, birincilerin aralarındaki farklılık, anlaşmazlık ne olursa olsun kapitalist sömürünün devamından yana olmaları, kapitalistlerin işçi sınıfını baskı altında tutmasının bir aracı olmaları, ikincilerin sınıf sendikalarının ise kapitalizmin, ücretli kölelik sisteminin yıkılmasını, sosyalizmin kurulmasını amaç edinmeleri, bu amaç için işçi sınıfının ekonomik, siyasi sınıfsal taleplerinin, gerçekleşmesi için mücadele etmeleridir. Yegane ayrılık buradadır. Bu bakımdan Dev Maden-İş ile Maden-İş arasında hiçbir farklılık yoktur.

Dev Maden-İş de diğeri, Maden-İş gibi azılı bir sosyalizm düşmanıdır. İşte bu noktanın dışında herşey önemsiz, herşey ayrıntıdır. Dikkat edilirse Dev Maden-İş revizyonistleri "bunlar Rus uşağıdır, yurdumuzu Rusya'ya satacaklar" diye teşhir ediyor, revizyonistlerin işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sömürülmesine ve zulmedilmesine dayanan mevcut düzenin koruyucusu olduklarından tek kelimeyle sözetmiyor.. Çünkü Dev Maden-İş de aynı yolun yolcusudur, mevcut düzenin devamından yanadır, bir farkla, o da bu sömürünün emperyalist Rusya'ya bağlanarak değil de ABD ve Batı emperyalizmine bağlanarak devamını savunmasıdır. Dev Maden-İş'in milliyetçi ve anti-komünist fikirleri ileri sürmesi sahte bağımsızlıkçı bir tutum takınarak uşak niteliğini gizlemeye çalışması bu yüzdendir. O, işçi sınıfı ve kapitalistler arasındaki mücadeleyi "anarşi, kargaşalık" diye niteliyor. Sömüren ve sömürülen sınıflar arasında uyum ve ahengi istediğini de "barış ve birlik istiyoruz" sözleriyle ifade ediyor. Böyle bir sendikadan işçilerle işveren arasındaki, işçilerle kapitalistlerin baskı güçleri arasındaki mücadeleyi "bozgunculuk" olarak nitelemesi beklenebilir mi?

Şimdi Dev Maden-İş işçiler'in gerçekleri görmeye başlamaları uzerine ilk sıralar takındığı "anlayışlı", "işçi haklarına saygılı" tutumu terketmeye başlamış, işçi önderlerine cephe almıştır. Burjuva sendikalar kendi egemenliğine zarar vermediği, onu teminat altına almaya yaradığı sürece işçilere "anlayış" gösterebilir. Bu bozulduğunda ise dişlerini göstermekte gecikmezler.

Demir Döküm İşçileri,

Şimdi, bütün bu yaşadığımız tecrübenin hangi gerçeği ortaya koyduğunu durup düşünmenin zamanıdır. Bu gerçek, her çeşitten burjuva sendikanın işçi sınıfı için boyunduruk olduğudur. O halde Dev Maden-İş'i sırtımızdan saltanat sürsün diye taşımak niye? Demir Döküm işçileri bugün niteliğini ortaya dökmüş olan Dev Maden-İş'i, tıpkı diğerleri gibi el titremeden, fırlatıp atmalıdırlar.

Dev Maden-İş'i düzeltmek gibi bir çaba, boşuna gayrettir. Dev Maden-İş bazı, ufak tefek kusurları olan devrimci bir sendika değil, işe yarar hiç bir tarafı olmayan bir burjuva sendikasıdır. Demir Döküm işçilerinin mücadele tecrübesi özellikle Maden-İş var olduğu sürece burjuva sendikaları düzeltme düşüncesinin yanlışlığını zararını yeteri kadar ortaya koyuyor. Kaldı ki Dev Maden-İş Demir Döküm'den başka bir yerde varlığı yoktur. Yalnızca, Demir Döküm işçilerinin sırtına binmiştir.

Demir Döküm işçilerinin yapması gereken tek doğru şey şudur: Devrimci Sendika Muhalefeti etrafında birleşmek, Sınıf sendikasını yaratmak. Sınıf çıkarlarının gerçekleşmesini istiyorsan, DSM'de birleşmelisin!

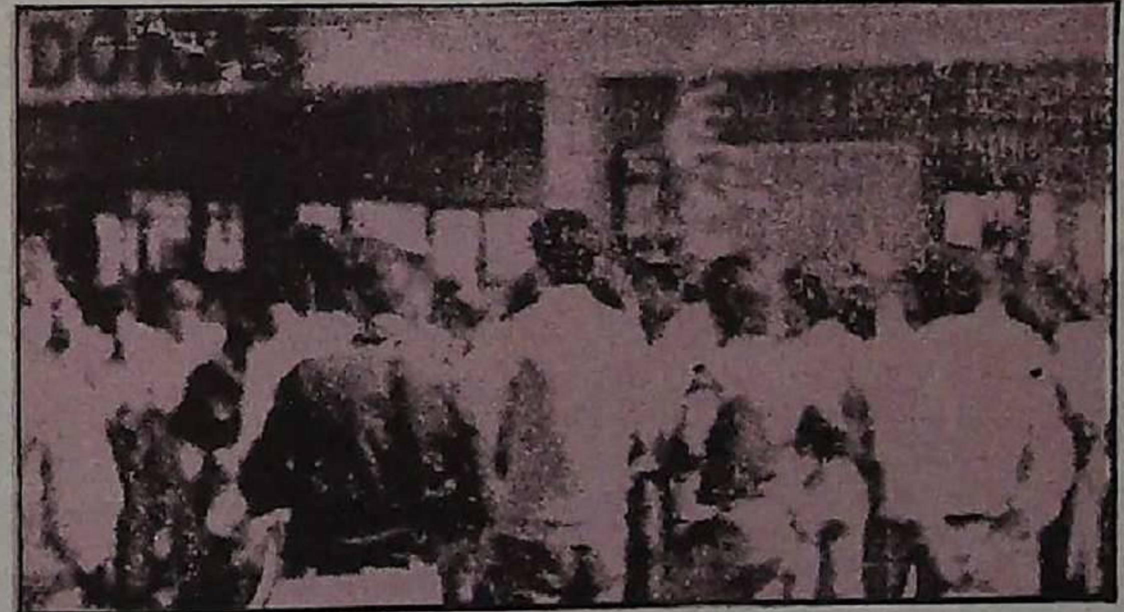
DSM işçilere sadece sınıf çıkarları uğruna mücadelenin yolunu gösteriyor. Ve işçileri, ekonomik, siyasi, sınıfsal çıkarları için, burjuva sendikacılığı mezara gömmek için doğru yolu gösteriyor. Gerisi, işçilerin kendi davalarına sahip çıkmalarına kalmıştır. DSM işçilerin, yıllardır özlemini duydukları sınıf sendikasının yolunu gösteriyor. DSM, kapitalistlere, burjuva sendikalara ve onların örgütlü güçlerine burjuva kurumlarına karşı mücadele olmadan işçi sınıfının kurtuluşu yolunda adım atamayacağını söylüyor.

DEMİR DÖKÜM İŞÇİLERİ:

SINIFININ ÇIKARLARI İÇİN DSM BAYRAĞI ALTINA!

BURJUVA SENDİKALARI YERE VURMAK SINIF SENDİKANI KURMAK İÇİN DSM BAY BAYRAĞI ALTINA !

DÖKTAŞ: PATRON MADEN-İŞ'İ YAŞATMAYA ÇALIŞIYOR

Döktaş'ta sınıf sendikasının kurulmasının gündeme gelmesiyle patron uşakları ile sendika patronları alelacele bir ittifak kurarak DSM'ye, işçilere karşı harekete geçmiştir. Onlar ~~başlarındaki~~ bu "belâyı" nasıl yok edeceklerini düşünüyorlar.

İşverenin işçiler içindeki "sağlam adamı", Koç' un sadık kulu Hamit Demirel DSM taraftarı işçilere sınıf sendikalarını kurmaktan vazgeçmelerini öğütlüyorlar ve "Maden-İş iyi sendikadır! Kaldı ki güçlüdür de, vallahi sizi yaşatmaz" diyor. Ve bu propagandaya fabrikadaki diğer patron uşakları da katılıyorlar.

Sözde burjuvaziye karşı olduğunu(!) söyleyen, hatta kendine sosyalist diyen revizyonist Maden-İş'in gerçek düşmanlarının ve dostlarının kimler olduğu ne kadar da açık ortaya çıkıyor! Burjuvazinin, Koçların en has uşakları Maden-İş'i savunuyorlar. Onu yaşatmaya çabalıyorlar.

Döktaş'taki bir diğer gelişme de şöyledir: Koç Holding'le Maden-İş arasında imzalanan 1979-1980 yılları için geçerli toplu sözleşmenin 14. maddesinde işçilerin haftada 46,5 saat çalışmalarına karşılık 48 saat üzerinden ücret alırlar demesine rağmen, ek protokolde Koç ve Maden-İş koalisyonu tarafından bu hak gaspedilerek Döktaş'ta işçilerden toplam 2,5 milyonu geçen bir para-yalnızca toplu sözleşme farkları ödenirken-gaspedilmiştir. DSM işveren sendika patronu ikilisinin bu sahtekarlıklarını açığa çıkarmış ve teşhir etmiştir. Ve buna karşı mücadele etmektedir.

Döktaş DSM işçilere bir çağrıda bulunmuş ve en kısa zamanda seçime giderek kendi temsilcilerini seçmelerini revizyonist Maden-İş'i ve temsilcilerini kaderleriyle başbaşa bırakmalarını istemiştir. Çağrıda şöyle denmektedir: "Maden-İş bu seçim sonuçlarını ciddiye alsın veya almasın. Bu bizim için hiçte önemli değildir. Çünkü biz Maden-İş işyeri temsilcilerini değil, kendi önderlerimizi seçiyoruz."

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERİN BİLİNÇLİ KESİMİ SEÇİMLERİ BOYKOT ETTİ

İşçi sınıfı ve emekcilerin bilinçli kesimi I4 Ekim seçimlerini parlamentoyu boykot etti, burjuva partilerden el çekti.

Hakim sınıflar seçim öncesinde seçime daha çok kişinin katılmasını sağlamak için çok çalıştılar. Sayım yapılacağı gün sokağa çıkma yasağı kondu. Burjuva partiler seçmenlerin seçmen kütüğüne yazılması için harıl harıl faaliyetteydi. Seçime katılmanın çok önemli bir görev olduğu söylenip duruldu. Parlamento ve burjuva partilerden işçi sınıfı ve emekciler yararına herhangi birşey beklenemezdi. Burjuva partiler şimdiye kadar halkın yoksulluğunun artmasına çalıştılar. İşçi sınıfı ve bilinçli emekciler de düzenin oylar seçim ile değişmiyeceğini gördüler ve seçimlere katılma çok düşük oldu

Burjuvazi I4 Ekim seçiminin sonuçlarının ortaya koyduğu bu gerçekleri gizledi. Seçime katılmanın çok yüksek olduğunu söylerek halkın düzen kurumlarından çok şey beklediği havasını yarattı. Oysa onların seçime katılanlar olarak gösterdiği, verdiği rakamlar kasten seçime katılmayı yüksetebilmek için çarpıttığı rakamlardır. Burjuva partiler seçime katılanların yüksek olduğunu söylerken, seçmen kütüklerine yazılmayanları hesaba katmıyor, onları yok farzediyor. Ayrıca bir de 1977 yılından bu yana iki yıl içinde 2I yaşına basan oy kullanabilir olanların da sayısı artmıştır, bu da hesaba katılmıyor. Böyle olunca 77 yılı ile karşılaştırıldığında 79 yılında seçime katılma yüksek gibi görünmektedir Hakim sınıflar seçime katılmayan seçimi boykot edenleri yok saymış,onrı "vatandaş saymamıştır".

CHP bu seçimde büyük oranda oy kaybetti(%15,7)Gerici partilerin oy oranları da 77 yılına göre, gerçek seçmen sayısı hesaba katıldığı zaman artmamış,azalmıştır.Bazı illerde AP güçlenmiştir,fakat o bu artışı diğer gerici partilerin tabanından sağlamıştır.CHP ye oy vermeyenler gerici partilerede oy vermemiştir.(Çok az bir sayının gerici partilere oy verdiği iller dışında).O halde CHP ye oy vermeyen seçmen kime oy verdi? Hiç bir partiye vermedi,seçimleri,parlamentoyu boykot etti.

CHP nin aldığı oylarda gerçek seçmen sayısına göre %15,7 lik bir düşüş var.Aradaki farkın %2,7 lik kısmı gerici,faşist partilere (MHP ye değil diğerlerine), %1,6 sı revizyonistlere gittiğine göre geriye kalan %11,4 lük kısmı seçimleri boykot etti.Bu sayı seçimleri boykot edenlerin çoğunluğunu oluşturmaktadır.Buradan da anlaşılıyor ki önceki seçimde CHP ye oy verenler bu seçimlerde vermemiş,reformcularınhalk düşmanı politikasına büyük bir darbe vurmuştur.

Burjuvapartiler seçimleri boykot eden,devrim isteyen yığınları bir çırpıda defterden silerek,seçim sonuçlarını çarpıtarak yığınların temsilcisi gibi caka satıyorlar.H akim sınıflar reformcu CHP den kopan kitlelerin sağa,gerici partilere meylettiği yalanını ortaya atıyorlar.

Bu yapılanlarla yönetici sınıfların isteklerini emekçi yığınlarla aynı olduğu gibi bir görünüm yaratılıyor.Böylece kurulacak bir hükümetin şiddet ve zulüm politikası, devleti güçlendirme çabaları yığınların halkın istediği şeylermiş gibi gösterilecektir.

Seçimlerden diğer partilere göre daha avantajlı bir durumda çıkan (CHP oy kaybettiği için) AP hükümet kurmak için şartlarını ilan etti. Şartlarıda diğer partilerden;halka, daha fazla baskı uygulayabilmek için devleti güçlendirmede,ücretlerin dondurulmasında,kitle örgütlerinin kapatılması için yasal değişiklik yapılmasında kendisine destek olmasını istiyor.MHP ve MSP bu desteği vereceklerini açıkladılar.CHP de daha önce kendisinin halk düşmanı uygulamalarını devam ettirmesi için AP yi göreve çağırdı.

Hakim sınıflar şu veya bu hükümet vasıtasıyla daha önceki baskı, ve sömürülerini devam ettirecekler, yeni baskıları artıracaklardır.

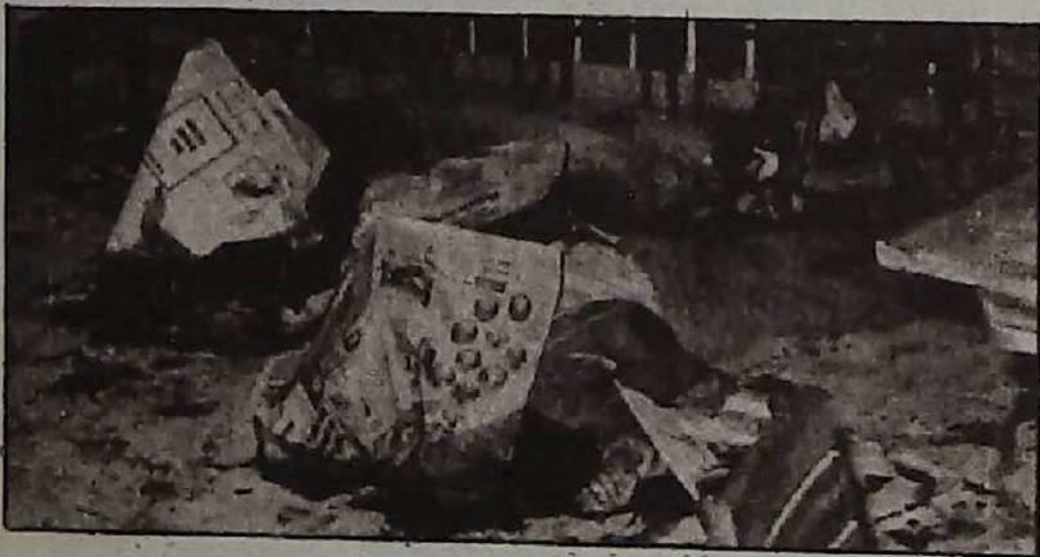
Kapitalistler korkunç kârlar vururken, işçilerin alım gücü düşüyor.

Geçtiğimiz günlerde gazetelerde özel sektörün kârlarının miktarı yayınlandı.1978 yılında özel sektör yaklaşık 100 milyar lira kâr etmiş.Fakat aynı sektörde çalışan işçilerin toplam ücretleri yaklaşık 50 milyar liradır.1978 yılı hammadde sıkıntısı,döviz yokluğu vb gibi şeylerden sızlanmalarına rağmen demek ki özel sektör için altın yıl olmuş.İşçilerin sırtından korkunç kâr vurmuşlar.

Peki "pahalılığı yaratan ücret artışları ekonomiyi mahvediyor" türünden sözlere ne demeli?

Yayınlanan istatistiklere göre 1979 yılının ilk 6 ayında bir işçinin ortalama satın alma gücü %21 oranında azalmıştır.Demek ki hayat pahalılığının sorumlusunun işçiler olduğunu ilan etmek kapitalistlerin korkunç karlarını gizlemek için ortaya attıkları bir yalandır. İşçilerin satın alma güçleri bir yıl içinde artmamış,azalmıştır.

Faşist katliam: 6 işçi öldürüldü

İstanbul Bayrampaşa'da 27 ekim gecesi bir işçi kahvesini basan faşist katiller 6 işçiyi öldürdüler,6 işçiyide ağır yaraladılar.Faşist katiller işçilerin ellerini havaya kaldırtıp duvara dizdiler ve sonrada alçakça sırtlarından kurşunladılar.

TÜRK-İŞ VE DİSK'İN SEÇİMLERDEKİ TAVRI

Burjuva, gerici, faşist reformcu sendikalar seçimlerde yönetici sınıfların istek ve arzuları doğrultusunda çalışma yaptılar. İşçileri, burjuva kurum ve partilerden özellikle soğumuş olan sınıfı, tekrar düzene ısındırmaya, onun peşinden sürüklemeye uğraştılar.

Bütün burjuva partilerin seçimlerde temel görevi emekçi kitleleri ne olursa olsun, kime oy verirse versin -hiç farketmez- seçim ve parlamentonun kuyruğuna takmaktı. Böylece kötülüklerin ortadan kaldırılma yolu başka yerde değil burjuva partilerin sahte çekişmeleri içinde aranacaktı. Çözüm burjuva parlamentonun içine hapsedilecekti. Yani en azından düzen hakkında var olan hayaller korunacak, yıkılanlar ise onarılacaktı.

Peki. "işçi sınıfının temsilcileri" DİSK ve TÜRK-İŞ patronları ne yaptılar? Tabii ki, onlar da bu düzeni koruyuculuk görevlerini layıkıyla yerine getirdiler. Gerici-faşist Türk-İş patronları her zaman olduğu gibi yine "milli birlik" "şerefli görev" vb. safsatalarıyla, işçilere seçimlere katılmaları gerektiğini vaaz ettiler. İşçi sınıfının kararlılıkla mücadeleye atıldığı, sosyalizm özlemlerinin yükseldiği bir dönemde burjuvazinin iflas etmiş kurumlarını yeniden diriltmek ve güçlendirmek için yoğun bir çaba gösterdiler.

Reformcu revizyonist DİSK patronları "meydana faşistlere boş bırakmama" adına işçilere reformist CHP'yi desteklemeyi, "ilerici", "sosyalist" partileri de destekleyebileceklerini vaaz ettiler.. Sözümona reformist CHP'yi eleştiriyor, gibi gözükerek "ama ne yapalım? Aksi takdirde faşizme kapı açılır" sahtekarlıklarıyla işçileri parlamentonun ve burjuva partilerin aciz köleleri haline getirmeye çalıştılar.

Türk-İş'in gerici-faşist patronları seçimlerden önce yaptıkları toplantılarda işçi sınıfı ve emekçi yığınları ezecek "güçlü hükümet""otoriter devlet" istediklerini pervazsızca ilan etmişlerdi. Nitekim 14 Ekim seçimlerinden sonra Türk-İş İcra Kurulu yaptığı toplantıda "ekonomik, politik ve sosyal bir buhran yaşandığını" ifade ederek, burjuva partileri "güçlü bir hükümetin çıkarılmasında gönül ve işbirliğine" davet ettiler. İşverenler,burjuva partiler çeşitli vesilelerle, "zayıflayan devlet otoritesini yeniden kurabilecek", geniş tabanlı hükümet formülleri ile ortaya atılıyor. Türk-İş patronları da aynı talepleri, demagojiye bile ihtiyaç, duymaksızın ileriye sürüyor. Güçlü hükümet, otoriter devlet, yani başta işçilerin ve aynı zamanda emekçilerin azgınca baskı altına alınacağı bir yönetim. İşçilere sömürüyü zorla kabul ettirmeye çalışacak, bir hükümet. Türk-İş'in toplantısının yapıldığı aynı gün Türkiye Odalar Birliği yaptığı açıklamada "güçlü hükümet her türlü parlamenter zorluğa rağmen kurulsun" demektedir. Kimlerin aynı yolda yürüdüğü çok açık. Türk-İş'in tutumunun açıklamasından sonra burjuva çevrelerin, "işçi ve işveren kuruluşları güçlü hükümet istiyor" propagandasını yapmaları öğretici bir örnektir. Seçimlerde reformist CHP'nin can-ı yürekten destekçisi DİSK patronları ise 14 ekim sonrası bayağı bir ikiyüzlülükle seçimlerin işçilerin düzen partilerden elini çektiğini gösterdiğini söyledi. 14 ekim seçimleri, burjuvazinin tüm aldatıcı propagandasına rağmen, özellikle işçilerin ve kitlelerin ileri kesimlerinin burjuva parlamento ve partilerden elini çektiğini somut olarak gözler önüne serdi. Ancak bu gerçekten DİSK patronlarının hesabına düşen ne? Onlar değil miydi işçileri CHP ve "ilerici", "sosyalist" partileri desteklemeye çağıran? Oysa şimdi eşine az rastlanır bir pişkinlikle, ne diyorlar! Bu, burjuva partilerden umudunu kesen işçi kitlelerinin burjuva sendika patronlarının saltanatlarına da yöneleceği korkusunun, ifadesidir. Ucuz bir kurnazlık,kıvrak bir manevradır.

YARGITAY'IN İŞÇİ DÜŞMANI KARARLARI

*Devlet, yönetici sınıfların emekçileri baskı altında tutmanın aracıdır

Her kapitalist toplumda burjuvazi şu yalan üzerinde hakimiyetini yükseltir, sömürünün devamını sağlar: "tüm insanlar, tüm yurttaşlar eşittir ve özgürdür", "tarafsız bir kurum olan devlet, zengin ya da fakir olduğuna bakmaksızın tüm yurttaşların çıkarlarını korur; yasalar önünde herkes eşit haklara sahiptir"...

Gerçekte kapitalist toplumda ne tüm insanların eşitliğinden, ne de herkese sağlanan özgürlüklerden sözedilebilir. Toplum, fabrikaları, toprağı, makinaları ellerinde bulunduran mülk sahipleri ve işgücünden başka satacak bir şeyi olmayan mülksüzler biçiminde bölündükçe eşitlikten sözedilemez.

Aksine, ekonomiye hükmedenler nasıl kapitalistler, mülk sahibi sınıflarsa üst yapıyı yönetenler, devleti elinde bulunduranlar da bu sınıflardır. Ve devlet, yasalar, devlet kurumları (ordu, polis, mahkemeler) kapitalist sınıfın hizmetindedir ve onların çıkarlarını savunmakla görevlidir. Kapitalistler bu yapı yani devlet ve onun kurumları aracılığıyla sömürülen sınıfları, proletaryayı baskı altında tutarlar. Kısaca devlet kapitalistlerin elinde milyonlarca proleterleri, baskı altında tutmanın bir aracıdır.

Devlet kapitalistlerin hizmetindedir. Hemen her işçi bu gerçeği yaşadığı tecrübelerle görmüştür. İşçiler haklı talepleri doğrultusunda mücadeleye giriştiğinde patronun ilk yaptığı, devleti yardımına çağırmak olur. Hiç bir grev ve direniş yoktur ki, işverenin yardımına koşan ordu ve polis güçleri işçilere saldırmak için hazır beklemesin veya şiddet sopasını başlarına indirmesin.

Görüldüğü gibi burjuvazinin "devlet kurumları herkesi, eşit olarak korur, yasalar herkesi eşit olarak korur" yalanı gerçeği ifade etmemektedir. Aslında yasalar, kapitalist sınıfların mülklerini, yönetilen aşağı tabakanın, işçi sınıfının, durmadan yoksullaşıp yıkıma uğrayan ve ücretliler haline gelen kitlelerin saldırılarından korumaya hizmet etmektedir.

Burjuvazi devlet olmadan egemenliğini sürdüremez. Milyonlarca proleteri ücretli kölelik şartlarında tutmak, sermayenin serpilip gelişmesi için çalıştırmayı sağlamak devlet olmadan mümkün olamazdı. Bunun için devlet, kitleleri boyun eğmeye zorlayan silahlanmış ordu ve polis güçlerine ihtiyaç duyar. Bunun için devlet, ücretlileri sömürünün "adilliğine", "yasallığına" ve "haklılığına" inandırabilmek için yasalara ihtiyaç duyar. Yasalar kapitalizmin vahşi sömürüsüne resmiyet kazandırmak için geçirilmiş sözde adil hukuki kılıflardan başka bir şey değildir. Bu yolla, devletin "saygın" kurumları, ordu, polis, parlamento, mahkemeler, yasalar, vb aracılığıyla kapitalist sömürünün ve sermayenin kayıtsız şartsız egemenliği gizlenmiş, yasal, "kutsal adalet" uygun hale getirilmiş, olur.

* Yargıtay kararları kazanılmış işçi haklarını çiğniyor

Geçtiğimiz günlerde iş kanunu ve toplusözleşme anlaşmazlıklarından doğan ve bir yıl boyunca Yargıtay'ca karara bağlanan sonuçlar kapitalist patronların dergisi "İşveren" de yayınlandı. Bu kararlar devletin ve devlet kurumlarının, yasaların kapitalist patronların bekçisi olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Öyle gözüküyor ki, Yargıtay, bir yıl boyunca sözde, anlaşmazlıkları çözme adı altında işçilerin çıkarlarını çiğnemiş, kapitalist sömürüyü katmerleştirici kararları adillik ve eşitlik safsatalarıyla sunmuştur.

Zaten alabildiğine işçi haklarını kısıtlayıcı olan bu yasaların da bir çoğu Yargıtay tarafından çiğnenmiştir. Bu, işçilerin mücadeleyle kazandıkları haklarının "yasal" yollarla gaspedilmesinin tipik bir örneğidir.

"Disiplin kurulu kararı olmadan fakat haklı nedenlere dayanan bir fesih kötü niyetli sayılamaz" diyor Yargıtay kararlarından bir tanesi. Bu karar mevcut yasalara aykırı olarak işçi haklarının gaspedilmesine bir örnektir. Çünkü toplusözleşmelerde iş güvenliği konusunda atılmış bir adımdır bu. Ve işçi akitlerinin feshini içinde işçi temsilcilerinin de bulunduğu (sayısı ve bileşimi her toplu sözleşmede farklıdır) Disiplin kurulu kararına bırakmaktadır. Ancak Yargıtay bu meseleye el atmakta ve tek tek fabrikalarda işçilerin mücadele ederek toplusözleşmeye, koydurdukları bir hakkı ortadan kaldırmaktadır.

*Yargıtay kararı özgürce sendika seçme hakkını ortadan kaldırıyor

"Uzama suretiyle de olsa işyerinde geçerli toplusözleşme varken, başka sendikaya yetki veren Bölge Çalışma Müdürlüğü kararını, mahkeme onamamalıdır." Yargıtay'ın bu kararı ise işçilerin sendika seçme özgürlüğü önüne dikilmiş bir diğer engeldir. Referandum, vb. hakların olmamasının yanı sıra işçilerin dövüşerek patrona kabul ettirdikleri sendika seçme haklarının yasal yollardan geri alınmasıdır.

Yargıtay'ın aldığı işçi düşmanı kararlardan bir çoğu ise kıdem tazminatlarıyla ilgili. Yargıtay işçilerin kazanılmış hakkı olan kıdem tazminatı yükünden patronları kurtarmak için çeşitli kararlar almış. Örneğin Yasal "grev sırasında hizmet sözleşmesi askıdadır, işçi çalışmaz. Çalışılmayan devre kıdem tazminatında nazarı itibara alınamaz", "Daimilik arzetmeyen hizmet primi kıdem tazminatında ücrete ilave edilemez."

Yargıtay'ın bir diğer işçi düşmanı kararı ise memurlaştırılmaya çalışılan KİT işçileriyle ilgili. Karara göre "işçi statüsünden memur statüsüne geçme halinde kıdem tazminatı hakkı işlemez." Yani kanun; işçilerin memurlaştırılmak istendiği günlerde Yargıtay'ın bu kararı en büyük kapitalist patron olan devleti ağır bir yükten kurtarmayı hedeflemektedir.

Diğer bazı örnekler ise "Yasa dışı grev nedeniyle sendikanın işçilere yaptığı yardım için işverenden dava açmaya hakkı yoktur" ve "yasa dışı greve katılan ve ihtiyati tedbir kararına rağmen, grevini sürdüren işçinin sözleşmesi fesih ihbarına gerek olmaksızın bozulabilir" biçiminde olanları...

Bu kararlar devletin "adil" kurumu olan Yargıtay'ın gerçek niteliğini ortaya sermiyor mu? Yargıtay zaten tümüyle kapitalist patronların çıkarlarını koruyan kanunları aynen onaylamakta, işçilerin mücadele sonucu yasalarda meydana getirdikleri değişiklikleri ciğnemekte ve işçilerin haklarını gaspetmektedir.

İşte, kapitalizmin eşitliği ve adilliği budur. İşte kapitalist devletin kurumları böyle çalışırlar. Yargıtay örneği devletin, devlet kurumlarının ve yasaların kapitalist sınıfların çıkarlarının koruyucusu olduğunu açıkça gösteriyor.

Memurlar grevli toplusözleşmeli sendika hakkı için mücadeleyi yükseltiyor

*Faşist diktatörlük yeni saldırılara hazırlanıyor

Dünyada memurlara sendika hakkı tanımayan sayılı ülkelerden biri olan ülkemizde geniş bir emekçi kesimi oluşturan öğretmenler, memurlar ve teknik elemanlar çok yönlü siyasi ve ekonomik baskı altındadır. Kamu kesimindeki iş yerlerinde direkt olarak işveren konumunda olan devlet, bürokrasinin çarkının aksamadan yürüyebilmesi için memurları uysal köleler haline getirmek amacıyla onların her türlü ekonomik ve siyasi hakkını gaspetmiş, memurların politika ile ilgilenmelerini yasaklamıştır. Katı bir disiplin altında hiç bir özgürlüğü olmadan çalışan memurlar devletin verdiği üç beş kuruş sadakayla açlığa ve sefalete mahkûm edilmiştir.

Ancak memurlar, teknik elemanlar ve öğretmen tüm bu baskılara rağmen ekonomik ve siyasi köleleştirmeye karşı mücadeleye atılarak, sessiz köleler olmayı reddediyorlar.

Geçtiğimiz haftalarda tüm kamu kesiminde çalışan memurlar ve teknik elemanlar işi bırakarak çeşitli gösteriler, forumlar düzenlemiş; -grevli toplusözleşmeli sendika hakkı-için direnmişlerdir. Bursada aynı nedenlerle miting alanında toplanan binlerce öğretmene devletin kolluk kuvvetleri dipçikle, copla saldırmış bir öğretmen ölmüş, yüzlercesi yaralanmıştır. Öğretmenler, bu faşist saldırıya karşı bir günlük direnişle ilk cevabı verdiler.

Elbetteki faşist diktatörlük bu mücadeleye seyirci kalmıyor. Sürekli olarak artırdığı saldırıların yanı sıra soruşturmalarla, tehditlerle memurları sindirmeye çalışıyor, bunun için kamuoyundan saklı, gizli kapaklı bir şekilde 657 sayılı personel yasasında değişiklik yapmaya hazırlanıyorlar. Düşünülen bu değişikliklere göre tüm kamu kesiminde çalışanlar memur olacak ve memurların kitle örgütleri kapatılarak memur odaları kurulacak, yönetime gelebilmek için, 11 senelik memur olmak şartı konulacaktır. Hakim sınıfların tüm bunlarla yapmak istediği memurları tamamen sessiz köleler haline getirmek, bürokrasi çarkının kusursuz işleyen parçaları olmasını sağlamaktır.

Memurlar var olan bazı kazanılmış haklarını da gasbetmek isteyen bu yeni saldırıları, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı mücadelesini daha da yükselterek yerle bir etmeli, işçi sınıfı memurların bu mücadelesini aktif bir şekilde desteklemelidir.

Memurların hakim sınıflara karşı ekonomik mücadelesinde sendika yeri doldurulamayacak bir ihtiyaçtır. Kitlevi örgütler olarak sendikalar, siyasi hakların elde edilmesinde ve özgürlük mücadelesinde memurların elinde güçlü bir silah olacaktır.

DİSK:

Sosyalizm etiketli burjuva sendikacılığı

DİSK'in adının başına koyduğu Devrimci sıfatı, bu konfedarasyonun niteliğini ortaya koyan, hakkıyla kazandığı bir ad değildir. Gerçekte devrimci olan, işçi sınıfının Türk-İş'e ve Türk-İş barikatını yıkmak için kapitalistlere ve onların baskıcı güçlerine verdiği onurlu, cesur mücadeledir. İşçi sınıfı Türk-İş belasından kurtulmak için Kavel'de, Demir-Döküm, Sungurlar, Gamak gibi fabrikalarda bayrak açtığında, kendisine burjuvazinin baskı ve saldırılarına karşı koyabilmede önderlik eden, ekonomik haklarının ve sınıf çıkarlarının savunucusu devrimci bir sendika özlemi duyuyordu. İşçi sınıfının Türk-İş'e darbe vurmak için başlattığı bu mücadele ve ileri sürülen talepler devrimciydi, burvaziye, düzenin kurumlarına darbe vuruyordu. Bu darbeler sonucunda Türk-İş çatırdadı ve bazı sendikalar DİSK'i kurdular.

DİSK, Türk-İş'i ve bazı noktalarda kapitalizmi suçluyordu. Bu suçlama, DİSK in benimsediği amaç ve ilkeler devrimci değil, reformcu, anayasacı, revizyonistti, DİSK kurucuları anayasacı liberal burjuvalardı.

Kapitalizm artık zamanını doldurmuş, çürürüş bir üretim biçimi midir? Yoksa bazı hastalıkları olsa da bunlar tedavi ile iyileştirilebilir, sağlıklı bir yapıya kavuşturulabilir vazgeçilmez bir sistem mi?Hangisidir? İşçi sınıfı günlük, politik, sendikal,her sorunda bu meselenin nasıl cevaplandığını bir ayrım çizgisi olarak gözönünde bulundurmalıdır. Aksi halde bütün sorunlarda işçi sınıfının anlayışı politik çizgisi ile bur juva çizgi ve burjuva sendikacılık ile sınıf sendikacılığı arasındaki ayrımı bulamaz. Dolayısıyla kapitalizmin suçlanması değil, kapitalizmin nasıl suçlandığı, eleştirildiği bütün meselelerin temel ayrım noktasıdır. Devrimci sınıf sendikası ile genel olarak her türden burjuva sendikacılık arasındaki ayrım da kapitalizme karşı nasıl tavır takınıldığı,nasıl değerlendirildiğine bakılarak anlaşılabilir.

DİSK, kapitalizmi artık gününü doldurmuş, gelişmenin ilerlemenin bir engeli olarak değerlendirmiyordu. DİSK, işçi sınıfının baskı ve sömürüsünün nedenini kapitalizmin kendisinde değil, bazı hakların eksikliğinden geldiğini ileri sürüyor. Anayasanın, anayasal hakların uygulanması ile bu eksikliklerin ortadan kalkacağını temel alıyordu.Bu anlayış DİSK'in Türk-İş 'ten ayrılma gerekçesinde yer aldı.

DİSK yöneticileri işçi sınıfının ezilmesi ve mücadelesine yol açan kapitalizmi gizleyerek, neden olarak Anayasanın uygulanmamasını gösterince, Türk-İş'i de kapitalizmin savunucusu olarak göremezdi. Ona göre Türk-İş Anayasaya saygılı olmayan kötü bir sendikaydı.

DİSK'in Anayasaya, genel olarak yasalara bağlılığı onun bir zaafı ya da küçük bir yanılgı olarak görülemez. Bu onun topluma,dünyaya burjuvazinin çıkarları açısından bakışının,burjuvazinin çıkarlarını savunmasının bir sonucuydu.

Yasalar, devlet sınıfların dışında ve sınıf mücadelesinden ayrı, kim,hangi sınıf ağırlığını koyarsa o yöne göre değişen şeyler, kurumlar değildir. Yasalar ve devlet burjuvazinin ekonomik, siyasi hayata hükmetmesini teminat altına alma ihtiyacından doğmuştur. Burjuvazinin işçi sınıfını baskı altına almasını sağlayan şey üretim araçlarına sahip oluşu ve bu yolla sömürüsüne uygun bir düzen yaratmasıdır. Yasalar ve devlet,burjuvazinin işçi sınıfını sömürmesi ve ezmesini sürdürmeye yarayan araçlardır. Burjuvazi yasalar önünde işçi sınıfının, eşitliğini tanımaya hazırdır. Ama ne eşitlik! Aç ve tokun eşitliği, üretim araçlarının mülkiyetinin,işçi sınıfının yarattığı her şeyin gaspçısı ile hiçbir şeyi olmayan ve durmadan burjuvaziyi zengin etmek için çalışmak durumunda bırakılan işçi sınıfının eşitliği! Burjuvazinin hakimiyeti esasına göre kurulmuş devletten ve onun Anayasasından işçi sınıfının durumunun düzelmesi umudu taşımak temelde kapitalizmin devamından işçi sınıfının sömürüsünün daha yumuşatılarak sürmesinden yana olmak, onu kusurlu ama iyi, vazgeçilmez bir sistem olarak görmek demektir.

DİSK burjuva düzene böyle hayaller yayadursun,DİSK te örgütlenmek için mücadele eden işçiler, devletle çatışarak düzenin yasa ve kurumlarını çiğniyor ve ancak böylelikle Türk-İş'in hakkından gelebiliyorlardı. İşte bu yüzden devrimci olan işçi sınıfının mücadelesidir.

DİSK kapitalizmin bazı aşırılıklarını eleştiren fakat onun devamından yana olan anayasacı reformcu bir burjuva sendikadır.

DİSK'te zaman zaman reformcu, liberal, revizyonist akımlar, partiler etkin oldu, ona yön vermeye çalıştılar. Aradan geçen yıllar, süreç içinde sosyalizmin kazandığı güç, sosyalist düşüncelerin işçi sınıfını etkilemesi DİSK yöneticilerini de kendine çeki düzen vermek, sosyalizmden sözetmek durumunda bıraktı. DİSK'in yönetiminde bulunan Baştürkler bugün sosyalizm için mücadeleden bahsediyorlar. Bir dönem DİSK yönetiminde etkin olan TKP revizyonistleri, "sömürüsüz bir dünya için savaşımdan" çok sözettiler. Ama bu "daha adil demokratik bir kapitalizm" anlayışına vurulmuş bir cila olmaktan öte bir şey değildi. Sosyalizmden sözetmek DİSK'i bir burjuva sendika olmaktan çıkarmadı, çıkaramazdı da.

İşçi sınıfı başlangıçta DİSK'e titizlikle sahip çıktı. Ona yönelen her şeyi sınıfına yönelmiş addediyordu. İşçiler DİSK'i, kendi mücadelesiyle elde ettiği bir sendika olarak bağrına basmıştı. Ne var ki, DİSK'in devrimciliği ile gerçek sosyalizm arasındaki sınırların gittikçe daha açık ortaya çıkması, kapitalizmin çürümüş bir sistem olarak hastalıklarının depreşmesi, buhranların derinleşmesi DİSK in işçi sınıfının ekonomik, sınıfsal çıkarlarını değil burjuvazinin çıkarlarını koruduğu gerçeğini işçiler tarafından görülebilir hale getirdi. Ekonomik hakları savunma açısından DİSK'in Türk-İş'ten bir farkı yoktu. .Tekstil, Hürcam-İş, Lastik-İş gibi bazı işkollarındaki DİSK'e bağlı sendikaların, ekonomik olarak işçilere Türk-İş'ten kazandırdıkları farklı bir şey yoktur.

Buhran bütün şiddetiyle işçi sınıfını eziyor, hakim sınıflar düzeni az zararla kurtarmak için kapitalizmin yıkıntıları altına işçi sınıfını atmak, onu zorluğa, acıya katlanarak yaşamaya mecbur etmek için çalışıyordu.

DİSK yöneticileri daha açıktan burjuvaziyle elbirliği ettiler,buhranı işçi sınıfına yüklemeye çalıştılar. CHP hükümeti döneminde DİSK'in yaptığı buydu, işçi sınıfının ekonomik köleleştirilmesinin devamı için çalışmaktı.DİSK yöneticileri "ulusça zorlukları atlatalım" gibi sözlerle güya yaptığının işçiler lehine de olduğunu kanıtlamaya çalışarak burjuvazinin isteklerini yerine getirdiler. İşçi sınıfına buhranın atlatılacağı kapitalizmin hastalıklarının iyileştirilebileceği hayalini yaydılar.

Ancak bu kaçınılmaz bir sonuçtur.DİSK'in bir burjuva sendikası olduğunu bile bilmek anlayabilmek için işçilerin illâ toplusözleşmelerle satılmayı beklemesi çıkarlarına ihaneti yaşaması gerekmez.Bu zorunlu sonucu doğuran DİSK'in kapitalizmin düzeltilmesi ve bazı eksikliklerini giderek iyi bir hale getirilebileceği şeklindeki anlayışıdır.

Bu anlayış bugün DİSK yöneticileri tarafından "devletin demokratikleştirilmesi", "ekonominin demokratikleştirilmesi" sözleriyle ortaya konuyor.DİSK yöneticilerine göre ekonomi devlet tarafından düzenlenmelidir. Bankacılık, sigortacılık, madenler devletleştirilmelidir. Ekonomide özel sektörün payı azaltılmalı fabrikalar,işletmeler, yatırımlar devlet eliyle yapılmalıdır. KİT'lerde (KİT bir İktisadi devlet kuruluşudur)işçiler yönetime katılmalı, bu devlet yönetiminin, ekonominin demokratikleştirilmesinin adımı atılmalıdır.

DİSK Yöneticileri bu görüşlerini, işçi sınıfının sömürüden kurtulması, tekellerin egemenliğinin kırılması ve sosyalizme ulaşmanın yolu olarak öne sürüyor.

Kapitalist toplumda devletin mali hayata müdahale etmesi ne anlama gelir?

Kapitalizm üretici güçlerin, muazzam bir şekilde gelişmesi ile sonuçlandı. Fakat bu gelişme proletaryanın gittikçe yoksullaşması, mülksüzlüşmesi ile oldu. Üretim güçlerinin bir avuç tekelci kapitalistin, bir avuç asalak kesimin elinde olması nedeniyle bu dev üretimgüçleri ve ürünlerdeki muazzam artış bunların yaratıcısı ama sadece sefil bir ücret karşılığında yaşayan proletaryayı ezen, yoksullaştıran boyunduruğunu pekiştiren bir güç olarak çıkıyordu. Büyük ölçekte gelişmesi nedeniyle bu dev üretim güçleri kabına sığamıyor, kendisine çizilen çerçeveyi kapitalizmi zorlayarak çatırdatıyor, büyük sarsıntıları, buhranları, kitle halinde işsizliğin açlığın uçurumunu açıyordu. Proletaryanın yarattığı bu üretim güçlerinin bu gelişmesi bu sarsıntılarla ekonominin, toplumun yeni bir örgütlenmesine ihtiyacı ortaya koyuyordu.Ekonomi bir avuç asalağın kâr hırsına göre değil, bütün değerlerin yaratıcısı proletaryanın ve toplumun ihtiyacına göre örgütlenmeliydi; kapitalizm yıkılmalı,sosyalizm kurulmalı, üretici güçlerinin gelişmesinin ortaya koyduğu yeni bir ekonominin, yeni bir toplumun kurulması, sosyalizm olmalıydı.

İşte gelişmenin ortaya çıkardığı bu sosyalizmin zorunluluğu idi. Bu gerçekleşene kadar kapitalizm büyük sarsıntılarla allak bullak olacaktır. Bu üretim güçlerini dizginlemek,kontrol altına almak için devlet ekonomiye müdahale etmek zorunda kalır. Ama bu kapitalizmin çelişmelerini buhranları ortadan kaldırmak şöyle dursun, aksine sosyalizmin gerekliliğini gösteren bir zorunluluğunu ortaya koyan bir durumdur.

Birçok ülkelerde devletleştirmeler, devletin ekonomiyi örgütlemesi kapitalizmin daha hızlı gelişmesi için başvurulmuş bir tedbirdir.

DİSK yöneticilerinin istediği de budur; kapitalizmin daha hızlı gelişmesi. Onların KİT'lerde işçilerin yönetime katılmasını onaylarken, özel sektörde yönetime karşı çıkışları nedeni de budur. Fakat KİT işçilerinin durumu bile DİSK yöneticilerin safsatalarını çürüten bir örnektir. Bu adamlar kapitalizmin yoğun sömürüsü altında işçilerin ezilmesini allayıp pullamaktan başka bir şey yapmıyorlar. DISK yöneticileri, kapitalizmin çıkarlarını korumada o kadar vazifeşinastırlar ki yeni zamları,devalüasyonu geciktirdiği için hükümeti eleştiriyorlar. DİSK dergisinde şöyle yazıyorlar:

"Devalüasyon kararları geciktirilmiş, KİT'lerin büyük işletme açıklarına yol açan temel maddelere yapılması gereken zamlar gerçekleştirilmemiş ve gerçek kaynaklara el atılmamıştır" DİSK dergisi Sa.8, 1978.

Böylece işçiler zamları onaylamak, gönüllü olarak kapitalizm boyunduruğunu taşımak için yönetime katılacaklar, DİSK patronları için de "ekonomi, devlet demokratik" hale gelmiş olacaktır. Hakim sınıflar, böylesi bir şeye sosyalizm adının takılmasından neden rahatsız olsun! DİSK yöneticileri Türk-İş'in aksine burjuvazinin "akıllı" sözcüleri ve savunucularıdır.

İşte DİSK'in bir burjuva sendikası olması. işçi sınıfının ekonomik ve sınıfsal çıkarlarının savunucusu olmamasının nedeni budur. DİSK kapitalizm yandaşlığına Türk-İş'ten farklı olarak sosyalizm [illegible] yapıştırıyor. Aradaki fark budur. Gelecek sayımızda DİSK'in kapitalizmin sömürüsünü sürdürme işini sosyalizm sözleriyle nasıl maskelediğini ele alacağız.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN ÇIKARLARI BİR, KURTULUŞLARI AYNIDIR

Yeni Sovyet burjuvazisi karaborsa mal satışından vurgun vururken, halk kuyruklarda ömür tüketiyor...

SOVYET EKONOMİSİ ÇÖKÜYOR

Sovyet kapitalist ekonomisinin içinde bulunduğu ağır buhran derinleşiyor. Her zamanki gibi büyüme hızının düşürülmesinin yanısıra, ekonominin çeşitli dallarında durgunluk daha belirgin hale gelmiştir.

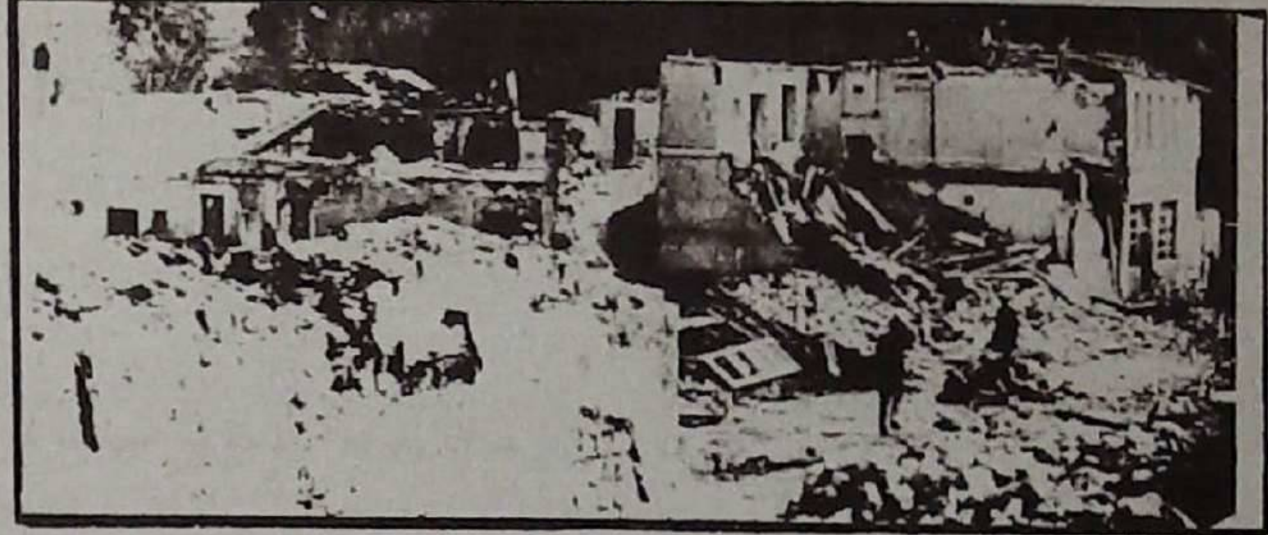
Sovyet istatistiklerine göre 30 çeşitli parçanın üretimi geçen seneki aynı dönemden daha azdır.. Bunun yanısıra Türkmenistan ve Letonya'da sanayi üretimi belirgin bir düşüş göstermiştir. Örneğin Türkmenistan'da bu %3,1 oranını bulmaktadır.

Durgunluk ve kriz besin sanayinin yanısıra özellikle petrol ve metalurji sanayiinde gözüküyor. Petrol üretiminin ana bölgelerinden biri olarak bilinen Ural-Volga bölgesinde bile yakıta ihtiyaç duyulmaktadır.

Tarımda da bunalım her sene artıyor. Sovyetlerin Amerika'dan aldığı tahıl miktarı 15.5 milyon tonu bulmuştur. Her sene milyonlarca ton tahıl ithal edilmesine karşın tarım alanında durum bu sene daha da kötüdür. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bu seneki tahıl üretiminin geçen senekinden 67 milyon ton daha düşük olduğu söyleniyor. Ve sovyet revizyonistlerinin elebaşıları bunu "kötü hava koşuları"na bağlamaya çalışıyor.

Sovyet kapitalist ekonomisi gün geçtikçe bataklığa batıyor. Bu Sovyet proletaryası ve halkına daha büyük zorluklar yüklüyor. Sömürü artıyor, hayat çekilmez hale geliyor.

Sosyalist Arnavutluk'ta depremin yol açtığı zararlardan eser kalmadı

Sosyalist Arnavutluk'ta 15 Nisan günü şiddetli bir deprem oldu. Deprem 35 kişinin ölümüne, 382 kişinin yaralanmasına ve 17142 ev ve binanın yıkılmasına yol açtı. Yüzbinlerce kişi evsiz kaldı. Arnavutluk proletaryası ve halkının önderi Arnavutluk Emek Partisi, depremin yaralarını sarmayı 6 ayda tamamlamayı kararlaştırdı. Bütün halk onarım için seferber oldu.

6 aydan dahakısa bir zamanda depremin bütün zararları giderildi. 14 bin 522 ev ve çeşitliyapı onarıldı, 2 bin 541 yeni ev ve apartman, okul çocuk bahçesi, kreş, kültür evi, sağlık merkezi gibi 165 yapı inşa edildi. Depremin zararları tümüyle devlet tarafından karşılandı. Depremden zarar görenlere evler parasız verildi.

Kapitalist-revizyonist ülkelerde deprem felaketi insanların ocaklarının sönmesine yol açar. Sosyalist ülkelerde bu gibi sorunlar, genel sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Sosyalist Arnavutluk kendi gücüne güvenerek, Marksizm-Leninizm önderliğinde her sorunun üstesinden gelinebileceğini kanıtlıyor.

HİNDİSTAN PROLETARYASI GREV VE DİRENİŞLERDE EN ÖNDE

Başta Hindistan proletaryası olmak üzere tüm Hindistan emekçileri kapitalist sömürüye ve mevcut rejime karşı güçlü protestolarda bulunuyor. Hindistan işçi sınıfı ekonomik talepleri siyasal taleplerle, birleştirerek mücadele ediyor. Hindistan'da çeşitli hükümet değişiklikleri olmasına rağmen mücadele sürüyor. Bu bütün kötülüklerin kaynağının mevcut rejim ..lduğunu gösteriyor.

Hindistan'da pr..letarya grevlerde, gösterilerde, sokak çatışmalarında en önde yer alıyor. Bu ona kendi önderlik rolü konusunda siyasal bilinç kazandırıyor. İşçiler, New Dehli ve Kalküta gibi birçok kentte düzenlenen gösterilerin başında yer almış, kararlılıkla mücadele etmişlerdir. Kalküta'daki gösteriye polis saldırmış, açılan ateş sonucu 4 göstericiyi öldürmüştür. 56 kişi tutuklanmış, onlarcası yaralanmıştır.

Grev dalgası Hindistan ekonomisinin bütün dallarını sarmıştır.. Özellikle bu sene grevler çok yoğunlaşmıştır. Bu sene şimdiye kadar olan grevlere geçen senekinden %50 fazla işçi katılıyor.

Çinli emekçiler hayat şartlarının düzeltilmesi için yürüyüş yaparken....

ÇİN'İN KAPİTALİST EKONOMİSİ BUHRAN İÇİNDE

Çin ekonomisi her geçen gün daha da kötüye gidiyor. İşsizlik, enflasyon, üretim düşüklüğü ekonomiyi her zamandan daha fazla etkiler oldu. Bu sene 1977'dekinden 5 bin adet daha az traktör ve geçen seneden %10 daha az gübre üretilmesi öngörülüyor. Çin'in kapitalist ekonomisinin diğer dallarında da aynı durum söz konusudur.

Bu durum başta Çin proletaryasının ve çalışan yığınların hayat şartlarını çok kötüleştiriyor. Bugün Çin'de 20 milyon işsiz vardır. Dengesiz fiyat artışları, enflasyon hayat pahalılığının artmasına yol açıyor. Ve Çin sosyal-emperyalizminin elebaşıları bu durumu gizlemiyorlar.

Çin ekonomisi derin kriz içindeyken askeri harcamalar durmadan artıyor. Bu sene savaş harcamaları %20 arttı. Bu artış Çin'in emperyalist, yayılmacı politikasının bir parçasıdır.

İtalyan işçi sınıfı hakları için kararlılıkla mücadele ediyor

İtalya'da kapitalist ekonomi tam bir çıkmaz içinde... İtalyan işçi sınıfı mücadele ediyor, ekonomik krizin yüklerini taşımayı reddediyor. Bir süre önce İtalya'nın tüm limanlarında deniz ulaşım emekçileri greve gitti. Hiçbir gemi denize açılmamış, ticaret gemi şirketleri büyük kayba uğramışlardır. İşçiler daha iyi çalışma ve yaşam koşulları taleplerini öne sürmüşlerdir.

9 Ekim günü İtalyan Olivetti şirketi işçileri bir gösteri düzenlediler. 10 bin [illegible] bir süredir işten atılmalara karşı direniyordu. Yine, Fiat şirketi işçileri 61 işçinin işten atılmasını protesto etmişler, direnmişlerdi.

8 Ekim günü de Siracusa kenti Endüstriyel İşletme işçileri kötü çalışma koşullarının düzeltilmesi ve iş güvenliği tedbirleri için greve çıkmışlardı.

Grev ve direnişler İtalyan proletaryasının tekelci burjuvazinin artan sömürüsüne karşı ve haklarını elde etmek için kararlılıkla direndiklerini ifade ediyor.

86

İşçi sınıfı

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Bir seçim aldatmacası daha bitti! Ezilenler için değişen bir şey olmadı, olmayacak

İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİLERİN KURTULUŞU KENDİ ELİNDEDİR

87

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

FAŞİST DEMİREL SINIRSIZ YETKİ İSTİYOR

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ, 1[illegible] GÜNLÜK SİYASİ GAZETE, SAHİBİ:AZİZ ÇAPACI, SORUMLU YAZ. İŞLERİ MÜDÜRÜ:MEHMET ALİ YANMAZ, YÖNETİM YERİ: KEMERALTI, HACILAR İŞ HANI KAT: 2/212, ÖDEME ADRESİ: DSM GAZETESİ, ZİRAAT BANKASI İZMİR MERKEZ ŞUBESİ HESAP NO: 392 İZMİR, HABERLEŞME ADRESİ: P.K.28 İKİÇEŞMELİK-İZMİR, ABONE ŞARTLARI: 6 AYLIK: 120 TL. YILLIK: 240 TL. YURTDIŞI İKİ KATIDIR, BASILDIĞI YER: S.S. TÜKEL GAZETE VE MATBAACILIK İZMİR, BASKI TARİHİ: 30 Ekim 1979

Ekim devriminin öğretileri ölümsüzdür

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'n den bu yana 62 yıl geçti.

7-8 Kasım 1917'de yüce önder Lenin ve Bolşevik Partisi önderliğindeki Rus proletaryasının silahlı ayaklanması başarıya ulaştı. Ekim devrimi'nin top sesleri, dünyanın en büyük kapitalist ülkelerinden birin de proletaryanın kapitalist-emperyalist burjuvaziyi yere serdiğini, proletarya devletinin kurulduğunu bütün dünyaya duyuruyordu.

Ekim Devrimi işçi sınıfının bilimsel öğretisi Marksizm-Leninizmin zaferinin parlak bir ispatı oldu. Son sömürü ve zulüm düzeni kapitalizmin çökmekte olduğunu, çökertileceğini, sosyalizmin gerekliliği ve kaçınılmazlığını dünya kapitalizminin bağrında büyük bir gedik açarak ortaya koydu.

Ekim Devrimi yeni bir çağı, kapitalizmin çöküş-sosyalizmin zaferi çağını başlattı. Bütün ülkelerin işçileri için sosyalizm ve onun zaferi artık tartışılmaz bir gerçek, *çözüm için ele alınacak bir görevdir.*

Ekim Devrimi burjuvazinin ancak zor yoluyla, örgütlü proletaryanın devrimci şiddeti ile yerlebir edileceğini öğretiyor. Sosyalizmin zaferinin proletaryanın sayısız fedakârlığı, kadın-erkek binlerce işçinin kanı ve canı pahasına elde edilebileceğini gösteriyor. Rus proletaryası yılmadan mücadele etti, elde silah ayaklanarak burjuvaziyi devirdi, yıllarca burjuvaziye ve emperyalist destekçilerine karşı savaştı, iktidarını korudu. Yılmadan bıkmadan mücadele eden, gözünü kırpmadan ölümü göze alan, savaşan Rus proletaryasının bu azim ve şevki sadece sosyalizme inancı ve ona susamışlığındandır. Sosyalizmin zaferini isteyen herkes onun için savaşmayı bilmelidir. Ekim Devrimi bunu öğretiyor. Rus proletaryası, zaferi, başında yüce önder Lenin bulunan demir disiplinli Bolşevik Partisi kumandasında kazandı. Ekim Devrimi proletaryaya, partisine en büyük değeri vermesini, onu canı gibi koruması ve güçlendirmesini, onun yol göstericiliğinde ileri atılmasını öğretiyor.

Her işçi, her devrimci, Ekim Devrimi ve onun yüce önderi Leninden, Lenin'in öğretilerini geliştiren ve Sovyetler Birliğinde sosyalizmi ilerleten yüce önder Stalin'den öğrenmelidir.

Ekim Devrimi'nin, yüce Lenin ve Stalin'in eseri Sosyalist Sovyetler Birliğini emperyalistler ve Kruşçev-Brejnev revizyonistleri kapitalist bir ülkeye dönüştürdüler, ama Ekim Devriminin ölümsüzlüğünü gölgeleyemediler.

Büyük Sosyalist Ekim Devriminin öğretileri, Lenin ve Stalin'in öğretileri bugünde canlı bir şekilde yaşıyor ve sonsuza dek yaşayacaktır.

Büyük Marksist-Leninist Enver Hoca önderliğindeki şanlı Arnavutluk Emek Partisi ve sosyalizmin sarsılmaz kalesi Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti başta olmak üzere bütün gerçek komünistler Ekim Devrimi-nin ışıklı yolunda ilerliyorlar. Ekim Devrimi bugünde büyük bir şevk ve ilham kaynağıdır.

Ekim Devrimi ölümsüzdür !
Ekim Devriminin öğretileri ölümsüzdür !

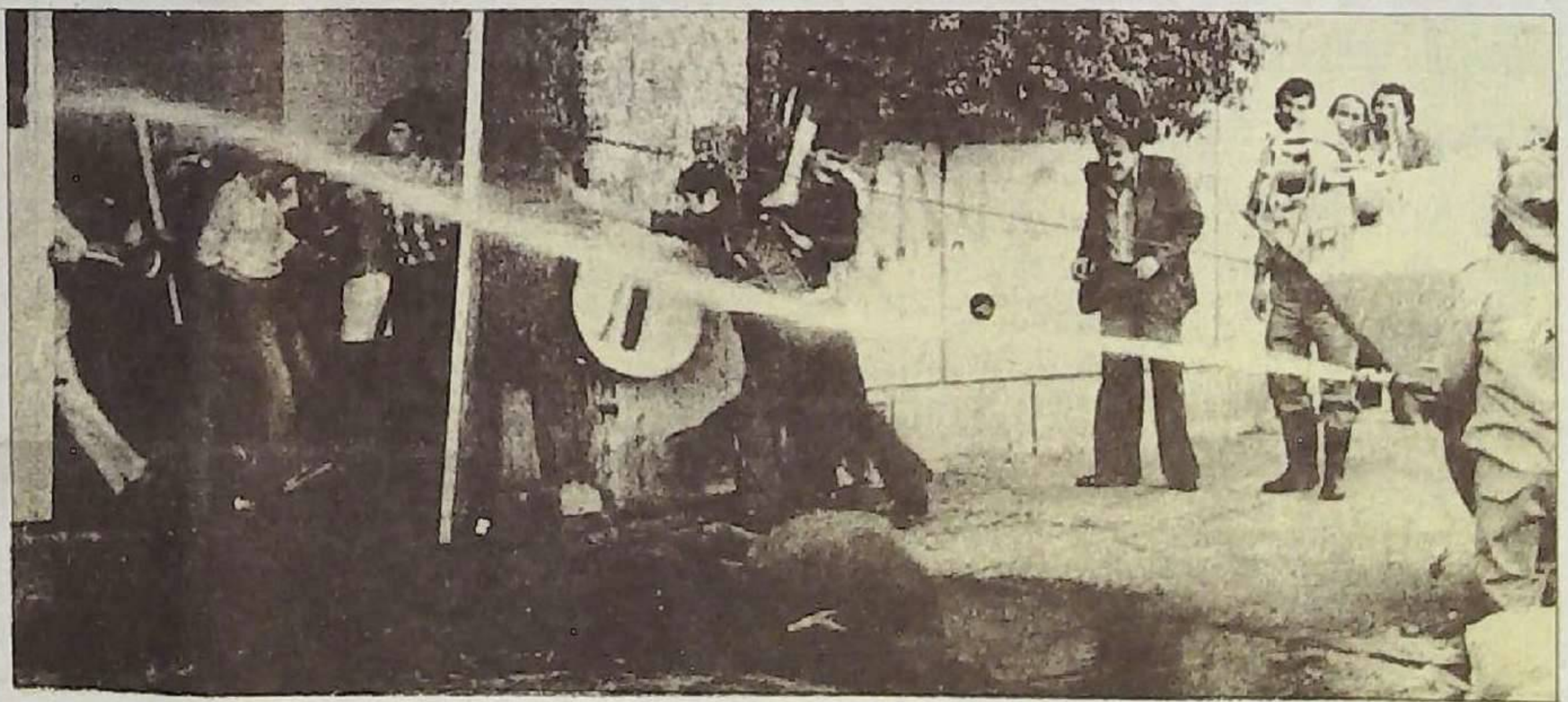
KULA İŞÇİLERİ POLİSE, PATRONA, TEKSİF'E DİRENDİ

10 Ekim günü İzmir Kula Mensucat fabrikası işçileri dizginsiz sömürüye, arkadaşlarının işten atılmasına dur demek için direnişe geçti. Direnişi kırmaya çalışan patrona, gerici Teksif Sendikasına karşı koydu. Mücadeleyi ezmek için üzerine yollanan hakim sınıfların baskı güçleriyle, polisle, çatıştı. DSM önderliğinde direndi.

Kula Fabrikası 14-15 yaşında kız çocuklarının, çok sayıda işçinin kaçak olarak, çok düşük bir ücret karşılığında çalıştırıldığı, patron ve gerici Teksif'in yoğun baskısının, dizginsiz bir sömürünün sürdüğü bir yerdir. Bu vahşi sömürüye karşı Kula işçileri daha önce 1 Eylülde de direnişe geçmişti. Direniş bir gün sürmüş, işçilerin kararlılığı karşısında patron dize gelmiş ve 750 TL. yakacak parası ve bazı ekonomik talepleri kabul etmişti. Ancak direniş sonrası başta direnişe önderlik edenler olmak üzere birçok işçiye peyderpey çıkışlarının verilmesi Kula işçilerinin haklı tepkisine neden oldu.

10 Ekim günü işten atılmalara karşı, atılanların geri alınması için direniş patlak verdi. Teksif Çamdibi Şube Başkanı Hüseyin Gimlü sendikanın direnişe sahip çıkacağını söylemek için gelmekte gecikmedi. Üstelik ustalardan patrona verilmek üzere direnişe önderlik eden işçilerin isim listesini istedi. Kula işçisi geçmiş direnişte de tanıdığı bu burjuva sendikanın ne mal olduğunu bir kere daha görmüş oldu. Ertesi gün akşama doğru polis fabrikayı sardı. Sendika patronu ve polisin bütün baskılarına karşı, ileri sürülen talepler elde edilinceye kadar sürdürüleceği işçiler tarafından açıklandı. İşçiler Teksif patronunun konuşmasına izin vermediler. "İşçiler birleşin, sömürüye son, kahrolsun sendika patronları, yaşasın DSM" sloganları ile polisin ve Teksif patronunun konuşmaları engellendi.

Bunun üzerine polis arka kapıdan ve ön kapıda barikat kuran işçilere saldırıya geçti. İşçiler panzere, polise karşı direndiler, silah gücüyle, fabrikaya giren polise direnen işçiler fabrikadan zor kullanarak çıkarıldı. Pek çok işçi dayak yedi, hakarete uğradı. 8 kişi gözaltına alındı.

Direniş sonrasında postadan 20-30 işçinin çıkışları verildi. Teksif patronu ve avukatı "işçilerin kışkırtılmış olduğunu ispatlayıp işten atılmayı durdurmayı" teklif ettiler. İşten atılmış olan işçiler kapitalistlere boyun eğmeyi reddettiler. Direnişe sahip çıktıklarını, burjuva yasaların işçileri bağlamadığını söylediler. Teksif patronları işçilerin mücadelesine kara çalmaya çalışarak işçilerin zavallı, aciz insanlar olduğunu kabullenmelerini istiyordu. Atılan işçiler patrondan sadaka beklemedi, direnişe sahip çıktılar.

Kula'daki mücadele devletin, polisin işçi sınıfını ezmek ve sömürmek için kurulduğunu işçilere gösteren bir deney oldu. Devlet, demokrasi hakkındaki aldatmacaların, iki yüzlü yalanların işçi sınıfı üzerinde sömürüyü sürdürmeye yaradığı Kula direnişiyle bir kere daha gözler önüne serildi.

Kula'daki mücadele gösteriyor ki, işçi sınıfı kapitalizmi yıkmadan, baskı güçlerini devleti, ordu ve polis kurumlarını dağıtmadan, sömürüden ezilmekten kurtulamaz. İşçi sınıfı bu güçleri mücadeleyle ezmelidir ve ezecektir.